

ए शशाने दूर करवाने माटे, तथा जन्मजीवो शुद्ध
 धर्म पामी शक्ते ए माटे आ श्री ब्रह्माचार्यजी रनिन
 मध्य, प्राचीन तेमज प्रमाणयुक्त अमारा जोना
 ध्यावार्थी पत्तमान समपनी अदर अति उपयोग
 पइ रहेवाना टाजवी घणा (पुष्कळ) जीवोनु
 सभाशे ए हेतुने प्यातमां लइ आ अथ मुद्रित
 (उपाख्यो) ठे हासना समपनी अंदर मनुष्यो
 भर्मनी शोध खोल करी रक्षा ठे अने जमानो पण जाण
 पणावाळो थतो जाय ठे तेथ जमानामां आता निपट
 पाति प्रमाणयुक्त अथ प्रसिद्धिनी सात जरूरज ठे !

अनन्य श्रद्धालु थवुं, पण अधश्रद्धालु न घबु एज
 श्रेयस्कर ठे केमके अधश्रद्धालुजनु मानवु एवु होय
 ठे के- जसे सावु होय के जुवु होय पण अमोए तो जे
 अगीकार कर्तु तेने कदी ठोरुनार नथी आस पकमेला
 श्रद्धापुवनी वेठे आज कालनो केटलो अंधश्रद्धालु-
 दृष्टिरागी वर्ग अज्ञानताना वशे करीने सत्यप्ररूपक सतु
 तरफ धिःकारनी नजरथी जोतो थयो ठे, के जे
 सत्यवक्ताना सटंक वचनोने इसी कदाचना लाग
 दृष्टिपथमां पडना लाग्यो ठे, ते वर्गने आ म
 अत्युपयोगी थशेज ! माटे विवेकी वाचकवर्ग दृष्टि-
 रागथी दूर रही तत्त्वमाहिणी दृष्टिवडे आ
 अथथी इति सगी दांची विचारी मनन करी ॥

(૫)

તત્ત્વ સંચય કરવામા રાગ દ્વેષના કદમા ન કસાતા
સ્વપરના આત્માનુ કલ્યાણ કરશેજ એવો અમને પૂર્ણ
વિશ્વાસ છે ! અને એમ થશે તો અમારો પ્રયત્ન પણ
સફળજ છે—મતલબ કે “લક્ષ પરીક્ષક જો મળશે તો
તે શ્રમ સફળ અમારો !”

આ પ્રથમો વિષય શુ છે તે તો વાચકવર્ગ આપો-
પિાન્ત આ પ્રથમુ અવલોકન કરતાંજ આપોઆપ સમ-
જીજ છે તેમ છે, જેથી નાદક પિષ્ટપેપણ કરી કીમતી
ફાલનો વ્યર્થ વ્યય કરવો તે અનુચિત છે

પ્રિય પાઠક મહાશય ! આ પ્રથમ કર્તા સૌધર્મ
ગાંધીય શાસ્ત્રવિશારદ મુનિમહારાજ શ્રી બ્રહ્માચાર્યજી
એકે જેમનો જન્મ માલવાના આજણોઠ નગરમા
જેમોલકી કાત્રીવીર પદ્મદેવરાય પિતા, તથા સીતાદેવી
માતાને ત્યાં ઉત્તમ પ્રહયોગે થયો હતો, અને જેમણે કિ-
શોરવયમાજ પૂર્વસચિત પુન્યપ્રેરુતિ સયોગવશ પોતાના
જ્ઞાઈ સાથે માતાપિતાની રજા મેલબ્યા શિયાય છાર-
કાજીની યાત્રા કરવા માટે પ્રમાણ કર્યું હતું “શુજાત
શુજ જાયતે” એકદેવત મુજબ એવું થયું કે માર્ગે ચાલતા
વાલતા ગિરનાર પર્વતના પ્રદેશમા પૂર્વ પુન્યોદય પ્રજાવ
અને જૈનાચાર્યનો તેમને જેટ થઈ મુનીને ઘડના કરી
શુચોતે તેમની અગાડી ઘેઠા, પ્રટલે મુનિવર્યે હાથુવાકર્મી

योग्यजीव जाणीने शुद्ध धर्मापदेशनो लाज आण्ये
 एथी ते वचनामृत पान करता मनमा बेराग्यजात्र
 जन्म मढपो, एटहुज नही पण ते बेराग्ये सत्य बेराग्य
 नी दीक्षा लेवानी तेमने फरज पाडी के तेमणे पा
 द्वारका जवानु द्वार बध करी जन्मोद्धार करवानुं वा
 खोलवा मन दीधु, धायुं हतु शु अने थयु शु
 “वाह! जवितव्या! तारी प्रवक्षता!” एटखे वं
 धार्यो हतो द्वारका दर्शननो लाज अने शुद्ध चारित्र्यन
 लाज थयो गुरुश्रीए नाम राख्यु ब्रह्ममुनि, केमके
 जवितप्यमा परंब्रह्मज्ञानना वा परब्रह्म (वीतराग
 जापित ज्ञानना ज्ञाता बनारा होगथी प्रथमथी
 ज्ञानदृष्टिवळे ते नामनुज पढ समप्युं तदनंतर गुरु
 राजे पोताना बक्षेला नामने सार्थक करया माटे मुनि
 धर्म योग्य क्रिया-अनुष्ठानना सूत्र (सिद्धांत-तत्त्व
 नो अज्यास कराव्यो, अने ते पत्री तेमणे (पोते) अज्य
 मदान् आचार्य पासेथी पोतानी प्रथम बुद्धिना योग
 थी घणाज तत्त्वज्ञाननो संमद् कर्पो अने समर्थ शास्त्र
 विशारद विरुद्वंत थया एथी श्री वृत्तपागठाचा
 श्री विजयदेवसूरिजीं तेमने सरिमत्र अर्पी ब्रह्मा
 चार्य नामथी जारतजूषण तरीके विन्यासमार्गम
 स्थिर कर्पो श्री विजयदेवसूरिना शिष्य श्री विनय
 सूर ते आ ग्रन्थकारना सत्कारिक सप्रथमा ज

દત્તા, એ માર્ગના પ્રતાપી મજકુર આચાર્યજી પરમ
 વિમલ વેરાળ્યધારક સાદુરોત્તમ-વિદ્વાન્, નીચઢી
 વેરાળી જનોના મસ્તકમૌલિ સમાન શૌન્નાપાત્ર
 ગણાયા દત્તા એ સૂરિજીણી દશાશ્રુતસ્કંધસૂત્રવૃત્તિ,
 જલ્મહીપપત્રનિસૂત્રવૃત્તિ, પાણીસૂત્રવૃત્તિ, પ્રતિમાસ્થાપના
 પ્રવધે, સુમતિના ગિલનો રાસ, સૈદ્ધાંતિક વિચાર, ચંડપર્વી
 વ્યાખ્યા, સ્તવનો, સધાયો, કુલક અને પ્રસ્તાવિક
 કાવ્ય ઘગરે ઘગરે ઘણા રચ્યા છે એમ કેટલાકની
 તો શ્રવણજ સાદી થાપે છે, (માત્ર નેત્રો સાદી થાપે
 પટ્ટીજી ઇચ્છા છે) મજકુર આચાર્યજી વિક્રમની
 પદરમી સદીમા વિચિત્રમાન દત્તા તેમણે કરેલી પ્રણે
 વૃત્તિયોને સમર્થ ગીતાર્યોદ્ધારા સશોધન કરાવી શ્રી
 સઘમાં પ્રચલિત કરેલી છે, અને અનેક ગદ્યપદ્યાત્મક
 લેખો કાવ્યમ કરી ચતુર્વિધ સઘને આનારી કર્યા છે
 એ પોતે સૌધર્મગણના દત્તા એમ અને ઉપર લલેલ સર્વ
 વિના એમના કરેલા પ્રયો ઉપરથીજ પ્રતીતિ મળે છે
 ઊંચીમા પેતિદાસિક જ્ઞાન પ્રસાસનીય હતુ એમ પણ
 આ પ્રય કદી થાપે છે અને તે વાચવાથી અદ્વૈત સત્યજ
 નાસશે એ આચાર્યજી દાસ પરલાકમા વિરાજમાન
 ગુણ તેમના મધુરવચનો આ લોકમા વિરાજમાન રહી
 દેવમદદિગીશેને વદ્યાણ વદી રહેલ અને દુષ્ટ પત્રી પણ
 રૂપદા કરે એવી અમારી ઇચ્છા છે.

(८)

आ पुस्तक उपायता मारी स्वरूप मतिना योगे
 केंद्र अक्षर कानो मात्रा मीनी वा अर्थविव्रमताना स
 रही गयेस होय तो ते विधे सज्जानो ईसंगत् गुणमा
 यर दोपने सुधारी वाचशे के जेथी अनंत सान र
 कारण के "संख्यस्य सकलान् दोषान् गुणान् यत्र
 साधय " तथापि वाचकवर्गनी समस्त दोषसंबधी
 विधे निर्यापुष्टक दलद्व. अलम् विस्तरेण शुचम

सं १९६० माघ पूर्णिमा } प्रकाशक.

॥ शार्दूलविक्रीडितपुस्तम् ॥

श्रीसिद्धार्यनरैरुविश्रुतकुसुम-व्योमप्रवृत्तौदय
 सहोर्धाशुनिरस्तपुस्तरमहा-मोहान्धकारस्थिति
 हस्ताशेषकुवादिकौशिककुसुम प्रीतिप्रणोदकमो
 जीपादस्त्रलितप्रतापतरणि श्रीवर्धमानो जित ।

ॐ शान्ति ॥ ३ ॥

आ उपरान्त काव्य प्रयत्ना अतमी ते, पालु वापवाया क
 अमुक्तता यइ जराथी अहि मोग अक्षरमा पुष्टि करे

॥ ॐ श्री गद्गद्गो नमः ॥

शाम्भुविशारद जैनाचार्य मुनिराज श्री ब्रह्मापकृत-
श्री सुवर्मगच्छ परीक्षा ॥

(आर्षा उद)

जयति जगदेव मगल,-
मपदत नि शेष दुरित घन तिमिरम् ॥
रविर्विमिव यथास्वित,-
वस्तु त्रिकाश जिनेशवच ॥ १ ॥

॥ चोपाठ ॥

॥ १ ॥ नमु कर अजलि करी, साधुतणा गुण मन सजरी,
॥ २ ॥ आ धर्म परिष्काजणी, त्रिगति कहु कांइ गछतणी ॥१॥
॥ ३ ॥ रतणा गणधर इग्यार, नत्र गछ तेहतणा इम धार,
॥ ४ ॥ च गणधरना गछ पच, पच पचसय मुणिवर मच ॥२॥
॥ ५ ॥ जतणा अटुठ सय साध, सत्तम गणधरना डम साध,
॥ ६ ॥ डम नत्रम गणधर घे मिजि, साधु वसय जणाये बली ॥३॥
॥ ७ ॥ उ थाठमो ए सुविचार, नवमानो हिव कहु विचार,
॥ ८ ॥ पम इग्यारम घे गणधार, वसय साधु नेहनो परिवार ॥४॥
॥ ९ ॥ न इग्यारे गणवरतणा, नत्र गठनी जाणो त्रिवरणा,
॥ १० ॥ एरु गुरुनो परिवार, सत्रपाठ अतर अत्रधार ॥५॥

(૨) શ્રી સુધર્મગઘ પરીક્ષા.

અરથ એક ગણધર સગિ કહે, એકે આચારે સગિ રહે. જૂજુઆ સૂત્રપાઠ ગઘ હૂઆ, પુણ આચારે નગિ જૂજુઆ ॥ વીરથકા ગણધર નગ સિદ્ધ, પઠે ગોયમ કેવલ સિદ્ધ, આપાવણા સાધુ સગિ જેદ, આપ્યા સુધર્મસ્વામિને તેદ સૌધર્મગઘ એકજ તે જાણ, તેદતણી સગિ માને - ૪
સૂત્રતણી એકજ વાંચના, અનર પુણ નહિ આચા કેસો જે સાચા સાધુનો, સઘજો તે સૌધર્મસ્વામિ કલ્પસૂત્રના વચન ત્રિમાસ, સાનહી શ્રી સદ્ગુરુની

યત:-જે ઇમે અજ્ઞતાએ સમણા

વિહરતિ એ એણ સઘે અજ્ઞ સુદમસ્સ અ
રુસ્સ અવચ્છિજ્ઞા ॥ અવસેસા ગણહરા
વુઠ્ઠિત્તા ॥

જાગાર્થ -આજકાલને ત્રિપે જે અનણ નિમ્મ
અલ્પદ્ધ ત્રિચરે ઠે, તે તમામ જગવાન્ શ્રી સુધર્મ
ગારના શિષ્ય સતાનીયા જાણવા, વાકીના ગણ
શિષ્ય સતાન રહિત જાણવા

દિગ્ગણ જે દીસે ગઘ નામ, સૂત્ર ન દીસે તેહને ઠ
ઠતા કહે તેહને પૂઠજો, મન સદેદ્ સદ્દુ ટાણજો
સામાચારિને આતરે, જો ગઘ કહેવાસ્યે પાનરે,
ધરુદ્ધસય ગામવો જોય, સગરે

પણ એ ગાત ન પડિત કહે, પાઠ ફેર જે ગદ્ય સદહે,
 તિરાગનો મત છે એક, જગવડે વૃત્તિ જોડે ત્રિવેક ॥૧૨॥

યત — “યદેવમતમાગમાનુપાતિતદેવસત્ય-
 મિતિમતવ્યમિતરત્પુનરુપે દ્વણોયમથાઽવદુશ્રુતેન
 નૈતદવસાતુ શક્યતે તદૈવ જ્ઞાવનીય, આચા-
 ર્યાણા સપદાયાદિદોષાદય મતજ્ઞેદો જિનાના તુ
 મતમેકમેવાવિરુદ્ધ્ય રાગાદિદોષવિરહિતત્વાત્”

જ્ઞાવાર્થ:-જેનોજ મત ધ્યાગમને અનુસારે હોય તેજ
 ત્ય ગણાય છે એવી રીતે માનવું જોઈએ-અને તેથી વિ-
 રીત જે હોય તેને ત્યાગ કરવો જોઈએ. હવે થાઈ બહુ-
 ત વિના કોઈ નિર્ણય કરી શકે નહિ, તે માટે આથી
 સ્તે વિચારવું જોઈએ કે આચાર્યોની સપ્રદાય આદિ
 કંઈ પડે કરી આ મતજેદ છે, પરતુ જિનેશ્વરનો મત
 તજ અગ્રિહુ હોય છે, કેમકે રાગદેવાદિ દોષરહિત
 ગાયો તેઓનો મત નિર્દૂષિત ગણાય છે, માટે તેજ
 સ્વીકાર કરવો જોઈએ અને તેનાથી

ચાલ,

જે જિનાગમથી ગ્રિહુ હોય

પણ રમિકવણથી

તે તેનો

સ્વે રાગ

काउसग चैत्यवदननो फेर, दीसे किहा कोइ अधिसे
सूत्रे जेहनी हा ना नहिं, तिह एकात न करीए ॥
निरवयक्रिया सवेगीतणी, एरु दीसे आपमति तणी
तिहपुणआजविचारीकरी, सत्यरुगेकूडु परिहरी ॥४॥
सूत्र अर्थवे शुद्ध आचार, सौधर्मगद्य तेहनी अणुसार,
तेशी अवर मततर जाण, सूत्रअर्थ तिणे करो प्रमाण॥
नवखा गद्य नवखा आचार, तिणें म राचो एक लगार,
सौधर्मगद्यनी पालो आण, जेथी पामो परम कढ्याण॥
एह परपर ठे निसदीस, वरस सदस जयासगी २०००
रहेशे सूत्र अर्थ आधार, जे पाले ते साधु विचार ॥ १९॥
नाम गद्य ने सूत्र विरुद्ध, परपरा तसु म गणो सुद्ध,
सूत्रे विरुद्ध गद्य जे आदरे, ते जिनआण नग आने
ठाणाथंगे एह विचार, सूत्र पथ गद्य रीति धार,
चठजगी घोडे जगदीस, ते जोइ मग परशो रीम॥

यत — श्री ठाणागे ॥ चत्ताग्निपुरिसजा
धत्तता तजहा-धम्मंणाममंगे जइति णो
ठितिं १ गगठितिमेगे जइति णो धम्म
धम्ममेगे जइति गगठितिं ३, एगे णं
णो गगठिति ४

नामार्थ — २४-२५वे सोऊ तापुतो २

શ્રી સુધર્મગદ્ય પરીક્ષા

(૫) .

જિનાશ્વાર્ય ધર્મપ્રત્યે મુક્તી દેહે, પણ પોતાના
મા કરેલી મર્યાદાને મૂકતા નથી, જેમકે કોઈ
આચાર્ય તીર્થકરની આજ્ઞાને એક ઘાજુ રાહી મર્યાદા
ધી કે ત્રીજા ગઠગાલા સાથુને મહાકલ્પાદિ અતિ-
શય શ્રુત જણાવુ નહી, એ આચાર્યની મર્યાદા ઠે માટે
અમો વીજાને કાફ પણ જણાવીએ નહિ એમ માને, પણ
એ જિનેશ્વરની આજ્ઞા નથી જિનેશ્વરનીતો એવી આજ્ઞા
એ કે જો યોગ્ય હોય તો સર્વ પુરુષો જણી શ્રુત આપવુ
પણ અયોગ્યને આપવુ નહિ મતલબકે જિનેશ્વરનો ઉપ-
દેશ યોગ્ય પુરુષપ્રતે આપવાને મનાઈ નથી, ઠતા ગઠાધ
યે જિનેશ્વરની આજ્ઞા ઉલ્લઘાય તો જણે ઉલ્લઘો પણ
ત્વમે તો ગઠનીજ મર્યાદા રાહીશુ, હમ કહે તે પહેલો
તો જાણવો અને વીજો જાગો એ ઠે કે ગઠની મર્યા-
ને મૂકે ઠે પણ જિનેશ્વરની આજ્ઞા મૂકતા નથી, એ
જો જાગો જાણવો અને ત્રીજો યોગ્યાયોગ્યનો વિચાર
જિનઆજ્ઞા તથા ગઠમર્યાદા એ બંનેને મૂકે, તે
ત્રીજો જાગો જાણવો અને ચોથો તો ત્રિવેકપૂર્વક કાર્ય
કરે, જેમકે જિનેશ્વરની આજ્ઞા તથા ગઠની આજ્ઞા બંનેને
રાહી કાર્ય કરે, તે ચોથો જાગો જાણવો
જે સાદુણિ શ્રાવક શ્રાવિકા, મધ્યતુર્વિધ સૂત્રજ થકા
ન અરચની વિણુપરપરા, જે દીસે તે મ ગણો સ્વરા ॥૧

(૬) શ્રી સુધર્મગણ પરીક્ષા

સૂત્ર અરથ લોપીને જેહ, પરંપરા દાલે ઠે તેહ,
જો સદ્દિયે સૂધા સાધ, તો નિન્દવનો સ્યો અપરાધ
પદ અક્ષર જિન આગમતણો, અનિનિયેવ ધરી લોપે ઘણો
તે નિન્દવ કહિયે અજાણ, વીતરાગના વચન પ્રમાણ ॥૨૨

યત - પય અસ્થરપિ શ્ક । સવ્વત્રૂહિં પયેશ્પ ॥
નરોજ્જ અત્રહા જાસે । મિત્ત દિષ્ઠિ સનિવૃથ ॥૧॥

જાવાર્થ - સર્વજ્ઞ દેવાધિદેવે પરુપેલા ને ॥
કની પરપરાથી આવેલા જે પદ તથા જે અક્ષર તે
કોણે એક અક્ષર તથા પદ તેની શ્રદ્ધા કરે ।
અને તેથી વિપરિત પરુપણા કરે તે જીવ નિશ્ચે મિ
દષ્ટિ જાણવો

પૂરવ આચારજની આણ, કેહ કહે કરિયે પરમાણ,
તેદતણો ઊચર મન ધરો, આચારજની પરીક્ષા કરો ।

યત - પચ વિહ આયાર । આપર માળા તહ
જામતા ॥ આપાર દસતા । આયરિયા તે
યુદ્ધાનિ ॥ ૧ ॥

જાવાર્થ - પાચ પ્રકારના આચાર તે જ્ઞાનાચાર
દર્શનાચાર ૨, ચારિત્રાચાર ૩, તપાચાર ૪, રીર્યાચાર
તે પ્રતે ગોતે પાસના તેમજ યગાર્ય મુર્યની સાકુક મ

૧૧૧ તેમજ તે પચાચાર પ્રતિ મુનિયોને દેલાડતા,
 હયાશ્વાચાર્ય જે હોય અને ત્રિપયની દુષ્ટતા તથા કપાય
 પ્રતા તેથી ઓડાવનારા તે હેતુથી આચાર્ય જગવાન
 ઝુલ્લ પરુષણા કરી નવ્યજીવોના તારક તેનેજ આચાર્ય
 જાવાચાર્ય) કહેવાય છે

૧૧૨ આચારજ પુણ તેજ જાણ, જે જાણે સુધી જિનશ્રાણ,
 ૧૧૩ વિના આચારજ જેહ, કુપુરુપમાહે તેની રેહ ॥૧૫॥

યત -તિન્નયર સમોસૂત્રી । જો સમ્મ જિણમય
 પયાસેહ ॥ આણ અશ્કમતો । સો-કાઝરિસો-
 ન સપ્પુરિસો ॥ ૧ ॥

જાવાચાર્ય -જે આચાર્ય જિનમતના રહસ્ય તથા તત્ત્વ
 ૧૧૪ ઠાઈ જ્ઞાનના રહસ્ય-મૂલ જૂનસાર પ્રતે સમ્યક્ જે
 રૂપે, જે જાણે જિનેશ્વરે કહ્યા તે પ્રમાણે પ્રરૂપે તે તીર્થકર
 ૧૧૫ માન ગણાય વહી જે પરમાત્માની શ્રાણને તોડતા
 ૧૧૬ થી તે સત્પુરુષ કહેવાય, અને પોતાની પૂજા કરવા
 ૧૧૭ માટેજ જેની પ્રવૃત્તિ છે તે કુપુરુષ પટલે નાદાન, પોતે
 ૧૧૮ ટુપે ને ધીજાને મુગાડે તે નામમાત્ર આચારજ જાણના

૧૧૯ મરસ્થાપના રનેઝવ્ય રેતામઠ, આચારજ વિદુજેદેજાવ,
 ૧૨૦ શુરુત્રણ જાગા સૂરિના, ચઝથે જાવ ધરો જાવના ॥૧૫॥
 ૧૨૧ પ્રસૂરિના લક્ષણ પદ, સૂત્રાચારે વરતે જેહ,
 ૧૨૨ ત્રપથ જે પૂર્વે નહીં, અશુરુ ત્રિજગી ગણિ તે ॥૧૬॥

યત -સે જયવ કિં તિવ્વર સતિઅ આપ
 ણાશ્કમેજ્ઞા ઉદાહુ આપરિય સતિઅ ? ગોપમ
 આપરિયા ચત્તવિહાપન્નતા તજહા--આમાપ-
 રિયા ૧, ઠવણાપરિયા ૨, દઘાપરિયા ૩, જાપ-
 પરિયા ૪, તજ્ઞણ જે તે જાપાપરિયા તેસિ સતિઅ
 'આણ ણાશ્કમેજ્ઞા ॥

જાચાર્ય -હે નમવન્ ! શુ તીર્થંકર સથધી
 પ્રમે ન ઉપધાય કે આચાર્ય સથધી આણા ન
 ધાય ? ઉત્તર હે ગોતમ ! આચાર્ય ચાર પ્રકારના થ
 મકે--નામાચાર્ય ૧, સ્થાપનાચાર્ય ૨, દ્વલ્પાચાર્ય ૩, ન
 ચાર્ય ૪ તેમા જે જાત્રાચાર્ય તે તે જિનેશ્વરની
 પ્રમાણે થતેનાર હોવાથી તેઓની આણા શોભવાય
 તે જાત્રાચાર્યની આણ, તેનો લોભ ન કરશો જાણ
 નામ માત્ર આચાર્ય નામ, તે ઉપર મન રાખો ત્રિમે
 જાત્રાચાર્ય ને જાત્રિયા, મૂત્ર થયત જે વા । કિવા
 મૂત્ર વધ જે ત્રિપિયા કર, ને જાણા થવ જાગર ॥

યત -ને જયવ કવંણ ન જાપાપરિયા ન
 તિ ? મં વના ! ને અત્ત વરુણિ આ
 તિવ્વિ વરુણાણુમવતિ ને જાપાપરિ

जेउण वाससएवि पवइए हुत्ताणं वायामितेणपि
आगमनं वाहिं करेति ते-नाम-उवणाहिं
णिउइपवे ।

जावार्थ -हे जगवन् । कौण जावाचार्य कहवाय ?
हे गौतम । जे आचारज आजनो दीक्षित पण सिद्धांत
विधियें करी पद, पदयके अनुसंचरे (चाखे) ते जावा-
चार्य कह्यो, अने जे सो वरसनो दीक्षित पण अने
आगमथी उलटो (आगमथी विपरीत) आगम वाह्य
जे चर्ते ते नामस्थापनाचार्य साथे गणवो, पटले निर्गुण
आचार्य ते नामाचारज, स्थापनाचार्य जेवा तेनी
आणा पाखवी कही नथी ।

जावाचारज जे गद्य माह, ते सुधर्मगद्य जोइ आराह्य
१।म मात्र गद्यगरज न सरे, जो परखी साचूं नादरे ॥१९॥
२। क आण पाखे जिनसणी, करे कदपना एक आपणी,
३। एकारण गद्यरखो साच, रत्नवरोंसे म मद्यो कांच ॥२०॥
४। नानो परि परखी करी, खो गद्य साचो ने संवरी,
५। डमेलावे गद्य न कहाय, आणसहित मोडे गद्य प्राया ॥२१॥
न यत -एगो-साहु-एगावि-माहुणी । सावगो

(૧૦) શ્રી સુધર્મગઢ પરીક્ષા

ય સહીયા ॥ આણા જુતો સઘો । તે સો ૫
અઠિ સંધાન. ॥

જાગ્યાર્થ - એક સાધુ, તથા એક સાધ્વી, તથા
આવક, એક શ્રાવિકા, પણ જો જિનેશ્વરની આણા,
સનાર હોય તો સઘ કહેવાય છે સમ્યક્ પ્રકારે
હળે તે સઘ, તથા સિધ્ધાત્મ કચરાયી રહિત થયે
ગતે વસ્તુની શ્રદ્ધા, પરૂપણા, પ્રવર્તના, યથો
કારક તથા પાસક, સ્વપક્ષ પરપક્ષને વિષે
પ્રનાયક, સેમજ આચાર વિચાર, ઓદ્યાર્ય, ધૈર્ય, ગાત્રી
ચાતુર્ય, દાક્ષિણ્ય, ધિનય, ત્રિવેકાદિ ગુણ જેમાં હોય
સઘ કહેવાય છે તે ગુણહીન હોય તો સઘ ન
પરંતુ દાઢકાંનો ઢગલો કહેવાય છે

બાજ મૂરી ગઢ આદ્યાગત, આગમનિયુ સગનિ ટાલ
અથ વ મને ગમુ જાણી કરે, તો ગુણ ગવસાયર નવિતં

પત - જિજ્ઞાસાળ કુળા તાળાં । નૂળા
કાળા ॥ મુદાવિ સમૃદ્ધિ ॥ સઘ જન નિચધ ॥

જાગ્યાર્થ - પ્રિતેશ્વરની આણા પ્રમાણે જે
જીવ જને તે નિષ્ઠે ન પ્રાણી તિયાળવત માધી શરે
અને તે પ્રાણી મનોમનિ આગમનાવેશન મેનુ મર્ગ

ત મસાર વધારનાર છે.

હા જજિને ત્રણ કાલ, જિનપૂજા મને સુવિશાલ;
તુ પણ ફલ પામે નહિ, જુઠ સાલ વિચારી સંહી॥ ૩૩

યત - આણા સ્વડણકારી । જહ્વિ તિકાલ
હા વિજૂહ ॥ પૂણ વીયરાયં । સદ્વપિ
તરત્તયં તસ્સ ॥ ૧ ॥

જ્ઞારાય-વહી જે જીવ જોકે ત્રણ કાલે મોટી
જૂતિષમે ધીતરાગદેવનુ પૂજન કરે છે તતાં જિનેશ્વર-
ની આણાનું સ્વરૂપ કરે છે અને વહી માત્ર ઈષ્ટદિષ્ટે
હવાહ કહેવરાવવામાજ આનંદ માને છે, તેનુ સર્વ
નુષ્ઠાન તુપસ્વરૂપનવત્ નિરર્થક છે, પટએ જેમ ફોતરા
તરનારને કમોદનો લાજ મલતો નથી, તેમ તેને પણ
નુષ્ઠાનનો લાજ મલતો નથી

જપ સંજમ શીલવિનાય, તસુફલપામે જો હુવે આણ;
વિના પણ તે ન પ્રમાણ, આચારમે પદ વલાણે॥૩૪

યત - આણાણાએ એ સોવઠાણા, આણાએ
એ નિરુવઠાણા, એવતે માહોન એ કુસલસ્સ
દસણ ઇત્યાદિ.

જ્ઞારાય-કેટલાએક જિનાજ્ઞાથી વિપરીત પ્રવૃત્તિમાં

(૧૦) શ્રી સુધર્મગઠ પરીક્ષા

ય સહીયા ॥ આણા જુતો સઘો । સે સો ૫
અઠિ સંઘાન. ॥

જાગ્યાર્થ - એક સાધુ, તથા એક સાધ્વી, તથા
આયક, એક શ્રાધિકા, પણ જો જિનેશ્વરની આણા
લનાર હોય તો સઘ કહેવાય છે સમ્યક્ પ્રકારે
હળે તે સઘ, તથા મિધ્યાત્મ કચરાચી રહિત થૈ
ગતે વસ્તુની શ્રદ્ધા, પરૂપણા, પ્રવર્તના, યથોચિત
કારક તથા પાલક, સ્વપદ્ધ પરપદ્ધાને વિષે ॥
પ્રજાપક, સેમજ આચાર ત્રિચાર, ઔદાર્ય, ધૈર્ય, ગાર્જી
ચાતુર્ય, દાક્ષિણ્ય, ત્રિનય, ત્રિવેકાદિ ગુણ જેમા હૈ
સઘ કહેવાય છે તે ગુણહીન હોય તો સઘ ન કહેવ
પરતુ હાડકાનો ઢગલો કહેવાય છે.

પ્રાગ્ સૂરી ગઠ આહ્વાપાલ, આપમતિસુ સગનિ ટા
અપ મતે જહુ જાણી કરે, તો પુણ જવસાયર નનિ ત

યત - જિણાણાં કુણ તાણં । નૂણ
કારણ ॥ સુદરપિ સવુદ્ધિએ । સઘ જવ [૫૫૦

જાગ્યાર્થ - જિનેશ્વરઢેરની આણા પ્રમાણે જે
જીવ વર્તે તો નિશ્ચે તે પ્રાણી નિર્વાણપદ સાધી શકે
અને જે પ્રાણી મનોમતિ આપમતીયે વર્તે તેનું સર્વ

જાન મસાર વધારનાર છે

આજા જિને ત્રણ કાલ, જિનપૂજા મને સુવિશાલ;
હનુ પળ ફલ પામે નહિ, જુઠ સાલ વિચારી સંહી ॥ ૩૩

યત - આણા સ્વડણકારી । જશ્વિ તિકાલ
મહા વિજૂશ્ ॥ પૂણ વોયરાયં । સવપિ
નિરત્તયં તસ્સ ॥ ૧ ॥

જાવાર્થ-વહી જે જીવ જોકે ત્રણ કાલે મોટી
વિજૂતિધમે ધીતરાગદેવનુ પૂજન કરે છે તતાં જિનેશ્વર-
શ્વની આણાનું સ્વરુન કરે છે અને વહી માત્ર ડંઘડિયે
ગાહવાહ કહેવરાવવામાજ આનંદ માને છે, તેનુ સર્વ
પ્રત્યુષાન તુપસ્વરુનવત્ નિરર્થક છે, પટલે જેમ ફોતરા
ગરુનારને કમોદનો લાજ મલતો નથી, તેમ તેને પણ
પ્રત્યુષાનનો લાજ મલતો નથી

જો જપ સંજમ શીલવિનાળ, તસુફલપામે જો હુવે આળ;
જીવિના પણ તે ન પ્રમાળ, આચારમે એહ વલાળ ॥ ૩૪

યત - આણાણાએ એમે સોવઠાણા, આણાએ
એમે નિરુવઠાણા, એયંતે માહોજ એય કુસલસ્સ
દસણ ક્ત્યાદિ

જાવાર્થ-કેટલાએક જિનાજ્ઞાથી વિપરીત પ્રવૃત્તિમાં

उद्यमी बर्ते ठे केटलाएक जिनाझानु फल प्रार्थ
 निरुद्यमी ठे ए घन्ने वात, हे मुनि । तारे म थाउं,
 कुशल (वीरप्रभु) नु दर्शन ठे माटे जे पुरुष
 गुरुनी दृष्टिमा बर्ततो होय, गुरु प्रदर्शित मुक्ति स्वी-
 रतो होय, गुरुनु बटुमान करतो होय, गुरुपर
 धरतो होय, गुरुकुलवास करतो होय, ते पुरुष कसो
 जीतीने तत्व जोइ शके ठे, अने एवो महापुरुष के-
 मन खगार पण सर्वज्ञोपदेशथी बहार जतु न
 हत्यादि-

आपमतिना लक्षण जाण, असूत्र खरतो न करे का
 नहुं करे जूनु थोखणे, आपमति ते निश्चे हुवे ॥ ३५ ॥

नबु जाणेत जणी, विगत कहु काइ जे सुणी,
 अजलि कदामद टाल, सुधी जिननी आझा पास
 जिनेश्वर यया केरली, तेथी परस चौदमे नली,
 जन्तासिपहेलो निन्द्यथयो, वयमाणे रुडे ॥ ३६ ॥
 सोलम वरसे घीजो जोय, तिप्यगुप्त नामे ते होय,
 ठेले जीव प्रदेशे जीव, ए कीर्धी स्थापना सर्व्वीर ॥
 वीर वरतता यया ए येर, मुगति गया पवे कहीशु
 पारम वरसे पामी मुगत, गौतम गणधरनी ए जुगता
 वीते वपे सोदमसगम, वीर पवे गया शीवगम,

हना चादश मुनिनापाट, जिणेदेखाडीसाचि वाट ॥४०॥
उत्तम वर्णें जवु सिद्ध, वाजपणाजगे शील प्रसिद्ध, ॥४१॥
छाणु वर्णें वीरथी, स्वयजव थयो धर्मसारथी ॥४२॥
तिवृधो जिनप्रतिमादेख, शाशन दीपाव्यु सविशेष, ॥४३॥
नकशिष्यने काजे कर्यु, श्री दशवैकालिक उर्यु ॥४४॥
रथकी एकसो सितरे, नडवाहु गुरु गुणे अवतरे, ॥४५॥
वसगहर स्तवन करेव, मारी निवारीठे तिणखेव ॥४६॥
श निर्युक्ति नरी जिणे करी, सूत्र अर्थ युगता सजरी, ॥४७॥
पें चउदवर्णें वली जोय, बीजो निन्दव जगमाहोय ॥४८॥
प्यो अव्यक्तवाद विशेष, आसाढाचार्य सुर देख, ॥४९॥
पन्नर वर्णें स्थुलित्त, शील प्रमाणे लहे पडुजड ॥५०॥
थकी पूरव जे चार, गया विठित्त तेथी धार, ॥५१॥
म वसैं वासे अवधार, चोथो निन्दव थयो विचार ॥५२॥
प्यो शुन्यवाद तिणे जाण, समुच्छेदनु सुणी वखाण, ॥५३॥
म वसैं अठावीस थया, मदावीरने सुगते गया ॥५४॥
म निन्दव थयो तेणे समे, वे किरिया तेहने मतिगमे, ॥५५॥
थकी त्रणसैं पात्रीश, वर्णें थयो काजिकसूरीश ॥५६॥
वेनयवत शिष्य परिहरी, गयो नज्जयनीपुर निसरी, ॥५७॥
गोदनो जेणे कह्यो विचार, इन्द्र फेरव्योवसतीछारा ॥५८॥
प चारसैं त्रेपन प्रमाण, बीजो काजिकसूरीश जाण, ॥५९॥

येन सरस्वती वाष्पी जिणे, गर्दनिह्न उठेयो तेणे ॥५॥
 चिहुंसय सीतेरे विक्रमरात्र, थयो ठज्जपनी नयरी ठ
 सिद्धसेनगुरुश्रावककीयो, महाप्रजावकनोजशस्त्रीयो
 वरस पचसय चउवालीस, निन्हव ठछो जाण
 जीव अजीव अने नोजीव, राशीत्रण तेणे कही सदीव
 गुरु समजाव्यो पण नवि वढ्यो, आपमते
 वरस चोराशीने पाचसें, वयरस्वामी सुरलोके वसें ॥६॥
 वीरथकी वरसे पांचसें, चउराशी अधिके वली तितें
 निन्हव जाण थयो सातमो, गोष्टामाहीस ते महातमं
 तेणे थाप्यो ए मत वली, जीव कर्मयोग जेम ॥७॥
 अपरिमाण थाप्पा पञ्चखाण, जावजीवनु टोवे ठाण
 वरसें उसें श्री वीरथकी, नर अधिके जाणो इवकि,
 स्वमणा नाम दिगंपरयया, महसमस्त पायक ॥८॥
 जिनकडवीनु सेइ नाम, निणे माढ्यो मनि परिमाण,
 नारीने ठपारी मुगति, न वदे केरसीने वली जुगि
 बीजा बोझ चणा फेरवा, पय रुपां थारे मति खरी,
 पदसा सगे जे पुरा मनि, ते मादि नवि समकिन रति
 समगित विणुचारिप्रराय, आगम पदवि साख

पन - नष्टियचगित मम्मन यिह्णा । ॥

सुधर्मगठ परीक्षा (१७)

॥स, जेम थिरहुवें समंकितवात ॥७१॥
 णवे, एक प्रकार सठ पुण हुवे;
 पइठाण, न्यायरीति पाखे ते जाण ॥७२॥
 तीर, सतवाहन सपामे धीर;
 ॥ गुणी, बहु देसे आझा ते तणी ॥७३॥
 गरी जोइ, यखमित्र जाणुमित्र नृप होइ;
 गेदीखीउ, काजिकसूरिअसंमजसकिउ ॥७४॥
 गति केहनी, राये रीस करी तेहनी;
 दीध, सूरि विहार तिहायीकीध ॥७५॥
 जे, राये सतमान्यो तेदखे;
 जियके हरख घणेरों धरे ॥७६॥
 न पाखी इम जाखे,
 गतिजात्र आणि सत्रिचार ॥७७॥
 गार, वीर तीरथ ठे प परिहार,
 पुण लेतां तेणि पुर रही ॥७८॥
 पि नो कहु,
 नोतिहाजाग ॥७९॥
 देन पंचमितणो,
 क धरो ॥८०॥

यत्राणुमाचोतास, जेम यिरावें समंकितास ॥७१॥
 यकी नवसें प्राणवे, एक प्रकार सठ पुण गुणे;
 माहूनराय पुरपडवाण, न्यायरीति पाझे ते जाण ॥७२॥
 सारीतपे पर तीर, सतवाहग संप्रामे धीर;
 रो मोटो राजा गुणी, बहु देने आह्वा से तणी ॥७३॥
 वे जजेणी नगरी जोइ, यलमित्र जाणुमित्र नूप दोइ;
 नीमुननेहनोदीसीउ, फाजिरुसूरिअसंमंजसकिं ॥७४॥
 गी नवि अमुनति केदनी, राये रीस करो तेदनी;
 चार्यने विसवट दीप, सूरि विहार तिहाचीकीप ॥७५॥
 ॥ पुर पडवाण जेटले, राये सनमान्यो तेदले;
 साजले आदर फने, हियके दरग घणरो धरे ॥७६॥
 उरने नप कारवे, आवम पावी इम जाखवे,
 राये पारणे आदार, जगतिजाय आणिसविचार ॥७७॥
 जोजो मन पद विचार, धीर तीरथे ठे प परिहार,
 विरु नवि खेयो सही, ते पुण खेतां तेणि पुर रही ॥७८॥
 ॥ पण आव्यु वुजुड, तो पनिउ पदपु सांरुड,
 मडिनजोइए इजजाग, नदीपजूमणनोतिहालाग ॥७९॥
 रागा कहे जगयन् सुणो, नदि पले दिग पंचमित्तणो,
 यो पाठो एक दिन करो, पद वचन अम्हारु धरो ॥८०॥

विमासता नत्रि वेसे बंध, चोद्यतणी तो राखी सध,
प्रमाण कीध राय आदेश, कालिकसूरि चितनिवेश

यतः—आसाठे पुणिमाएठिया डगल्लारि
गेएहति, पद्योसवणकप्पच कहेंति, पचमि
ततो सावण बहुल पंचमीए पद्योसवेंति, ११
जावे कारणेण पण्णगेषु बुद्धे दसमीए पद्योस
एव पण्णरसीए, एवपण्णगबुद्धी तान कद्यति-
सरीमति मासोपुणो सोय सवीसति मासो
यपसुद पचमीए पद्योसवेंति. अह आसाठ
दसमीए वासागिते पविठा, अहया जत्य
मादमाम कप्पोरुत्त, त यासप्पानुग्ग
अण च गान्ति, ताहे तत्रेव पद्योसवेंति. ५
गाठ अण्णुरय आदत्त ताहे तत्रेव ५
पण्णमीठ आदयेत्त डगल्लारि त गेए
पद्योसवणाकप्पच कहेंति, ताहे आमाद ५
माए पद्योसवति, एव चमणो मेसकाल
संदेसाग, अरयातो अरयानेपि मरीमति-
मासो दण्ण अतिमत्त ण-उटति. मरी-

राते मासे पुणे जति वासखेत-ए-लज्जति,
तो-रोस्क हेठावि-पळो-सवेयव, तं-पुसिमाए
पचमीए एवमादि पवेसु पळोसवेयव, एो-अप
वेसु. सीसोपुठति, इयाणि कह चउठीए अपवे
पद्योसविद्यति ? आयरिज नणति, कारणिया
चउठी अद्यकालगयारिएण पवतिया. कह
नणतेकारण ? कालगायरिज विहरतो उद्ये-
णगतो, तन्नवासाबासतरठिज, तन्न एगरीए
बलमित्तोराया, तस्सकणिठोजाया, जाणुमित्तो
जुवराया, तेसिं नगिणी जाणुसिरीणाम, तस्स-
पुत्तो बलजाणुणाम, सोयपगतिजद्विणीप-
याए साहूपद्युवासति आयरोहिं सें धम्मोकहि-
तो, पडिबुद्धो, पद्दावितोय. तेहिय बलमित्तजा
णुमित्तोहिं कालगद्यो पद्योसविते णिविसतो
कतो केति आयरिया नणति, जहा-बलमित्त
जाणुमित्तो कालग आरियाण जागेणियान-
वति, मानलेत्तिकान् महत्त आयरं करेति अप्प
ठाणादिय, त च पुरोहिस्स अप्पत्तिय, नणति

ये एते सुद्ध पासंडो वेत्तावि तोहिं रणे
 पुणेपुणे उद्धावेतो आयरिणणिप्पठ प्या
 णं वांगरणो कतो, ताहे से पुरोहितो आयरि
 स्संपेडुठो रायाणं अणुलोमेहिं विप्परिणमे
 एतेरिसितो महाणुजावा, एते जेणपहेण ॥४॥
 तेणं पहेण जति रणागति एताणिवा अकम
 तो असिवंजवति, ते ताहेणिग्गता एवमादि
 कारणेण अणुतमेण णिग्गता विहरता ॥
 १॥ ठाण णगर तेणपठिता. पतिठाण ॥५॥
 स्सय अयकालगेहिंसदिठ, जावाहं आ ॥ ६॥
 तात्र तुप्पेहि णो पद्योसविषय, तत्तय ॥५॥
 राया, सोपकालगद्य एत. सोउ णिग्गतो अ
 मुहो, समण संघोय महयाविज्जुती ॥ ५॥
 कालगद्यो पठिठेहि य जणिप जदवय सु
 मीण पद्योसविद्यति. समण संघेण पडियन्न,
 रणानणिपं, तद्वियस ममलोगाणुपत्ती
 अणुजाण्याद्योद्वेहिति, माद्वेचिते ण-पडं
 सेस्म तो उठो पद्योगयणा कडुउ, आ

हिं जणिय ए वटति अतिक्रामेउं, ताहे रणा
।णिय, तो अणायगय चउठ्ठीए पजोसविऊति,
प्रायरिण जणियं, एवंजवउं, ताहे चउठ्ठीए
जोसविय एव. (इति निशीयचूर्णों)

ज्ञावार्थ —आपारु मासनी पुनमना दिवसे वर्षा-
खसुधि वापरवायोग्य चीजो (उपकरण) तथा मगस,
ख रिगेरे ग्रहण करी चोमासीपुनमें चोमासीपरिक्र-
ण कर्पावाद, चोमासीखायक आ क्षेत्र ठे के केम? ते
चारमा कोइये पुठ्यु, तो ते साधु कहे के श्रावण वद
चम पठि बने ते खरु, तेम करता जणायु के क्षेत्रमा
योग्यता नथी, एम विचारी पाच पांच दिवसनी वृद्धि
प्राप्त करे के यावत् एकमास अने बीसदिवस पटखे
प्राप्ति शुद्धि पचमीये पर्युपणा करे शिष्यशका (प्रश्न)
तेइ कहे ठे के बीसदिवसे कल्प तथा पाच पाच दिव-
सनी वृद्धिवने कल्पस्थापनरीति सधनी आज्ञावने वि-
द पामी ते केम? उत्तर —चूर्णिमातो विष्टेदनी वातज
प्राप्ती नथी, विष्टेद पटखे फरी तेनी उत्पत्ति सजवे
हि ते, अने अद्यापि क्षेत्रादिकनी योग्यता तथाविध न
प्राप्ती तेम बनवा सजवने, ने चूर्णिकार पण एज विधि

છાલીએ ઠતા વિષેદ છે એમ કહે છે, પરુપે છે, તે સમીક્ષકોએ વિચાર કરવો જોઈએ, જે કોઈ આ તિષ્ઠોગાલીનું નામ દે છે પણ તેને સગતી હકિકત નથી, માટે મધ્યસ્થ (તટસ્થ) પુરુષોએ ચચાર્ય વિચારી સત્ય સ્વીકારવું. માટે આપાદપુનમે રહી મૂલ્ય માર્ગ છે, તથાવિધ યોગ્ય ક્ષેત્ર ન મહે તો

અપવાદમાં પણ વિહાર કરતાકરતા
 દિત મહિનો (૫૦ મો દિવસ) ઇત્યાદય નહિ. ૪
 દોષ ન મહે તોપણ ડેવટ જાણવા શુદ્ધ પાંચમે તો
 રૂપ વૃદ્ધિએ પણ પર્યુષણ કરવું શિષ્ય પ્રશ્ન કહી
 રહેવું? ૮૦ પૂર્ણાંતિથિએ પૂર્ણાંતિથિ પાંચમ તેમાં
 પ્રમાણ છે? ૮૦ જુઓ! નિશીથસૂત્ર મૂલમાં,
 પાંચમમાંજ કરાય “પથેસુપચોતથેયથ ણો
 હેમુ” ઘટકે પથેમાંજ વસુમણ કરાય. ૧ માં
 ‘ચોથ’ એ અર્થ તેમાં વસુમણ કરાય નહિ
 દ્યો દોષ? આણર્જન વિગેરે દોષ આણર્જન
 પ્રાવધિન “અટગુરુ વજિત” ત્યારે શિષ્ય પૂરું
 જેનુ પ્રાવધિન હેતુ જોડે તો દ્યામાટે તે કરવું
 અને દમણા અર્થ જે ચોથ કરાય છે અને આ
 કે રથ તો પથેના દિવસેજ થાય. તે પથે દિવસ તો

१० ज सिद्धातमां कहेल ठे ते मुकी अपर्व चोथ
 वाथी आणाविराधक चारगुरुप्रापश्चित्त तो चोथ
 पज केम ! गुरु कहे ठे के जाइ ! तहारी वात खरी
 पण कारणथी सपत्नाय - वीजो उपाय न जडे तो
 ! कारणे करवु पडे तेवु शु कारण अने ते कारण
 ! प्रसंगे वन्यु ते कहो गुरु कहे ठे कारणिया (एटले
 कारणिक) जो होयतो कराय जेम आर्यकालिकमहा-
 ने करी तेम ते आ प्रमाणे. - कालकआर्यमहाराज
 शर करता उल्लोणीनगरी पधास्त्रा, त्यां वर्षाकासमाटे
 ! (चोमासामाटे रह्या) ते नगरीने विपे बलमित्र
 ! तेनो कनिष्ठ ब्राता (नानोजाइ) युवराजपदनो
 ! वार जानुमित्र हतो, तेनी घहेन जानुश्री नामे हती,
 ! तेनो पुत्र बलजानुनामे हतो ते बलजानु स्वजावथी
 ! प अने विनयवान होवथी साधुनी सेवा पर्युपासना
 ! ने, ते जीव योग्य जाणी आदरपूर्वक ते प्रत्ये धर्म
 ! अने प्रतिबोध पामवथी दीक्षा ग्रहण करावी ते
 ! य बलमित्रराजाने रीस चमत्कारी जे कालकाचारज
 ! पासामाटे रहेला तेहने देशग्रहार (देशनिकाखो)
 ! गो. एहवा कोइपण सखल कारणथी ते बलमित्ररा-
 ! ना राज्यमा चोमासी करी शक्या नहि ने त्याथी
 !

निहार करी पड़वाणनगर चाढ़्या. ते पड़वाणनगर
 पोताना सघाराना जे साधु दत्ता तेने पण सदेशो के
 बराब्यो जे हु आबु तुं त्यासुधी तमे रहेवामाटे न
 करशोनहि सदेशानु कारण एज के एकेक राजाना स
 घधी (बस्ती तीसरु पेदायवाना संजगथी) हरकतसो
 धीजा स्थानांतर जइ शकाय ते नगरनो राजा जे स
 वाहन तेणे सारु मान आप्यु, ने ते पड़वाणनगरना
 धुये पण आवकारसाये नगरमा प्रवेश कराव्यो, अ
 ज समयें कालकआर्ये कहुं के जाइवा शुद पा
 श्रीपर्व ठे, ने ते वात पड़वाणनगरना साधुये कवूड
 ते प्रसंगे राजाये कहु के ते दिवस तो माहरे
 यगानो तेथी साधुचैत्यनु आराधन करी शकाशे
 माटे ठठनो दिवस राखो आचार्ये कहुं के पाचम
 वर्ष उल्लाघाय नहीं त्यारे राजाये कहु, चोथ करो
 कारखधी राजाना आमहबडे चोथकरी परतु
 माटे करी नथी एम स्पष्टरीते चूर्षिकार कही
 अने जे कोइ सखे ठे के चोथ आर्य
 आह्वायी करिये त्रिये, तो कालकसूरिये नगरमा
 करतमज केम कहु के जाइवाशुद पाचमनां पजुतण
 साधुये पण तेषातमान्य केमकरी. आनायतमा चूर्षि

(२५) श्री सुधर्मगन्ध परीक्षा

स्पष्टरीते लखे ठे के, चोथनी घायतनो आदेश राजाए
कराव्यो ठे, पण काखकाचार्यमहाराजनो आदेश तो
वूर्णिकारे पाचमनोज लख्यो ठे चूर्णिकारे कार्तिकपुन-
मनी चोमासी कर्पाघाद एकमना दिवसे विहार करवा-
नी आइआ आपेली ठे आ उपरथी सार समजवानो के
वूर्णिकार पोते चोथने अपर्व कहे ठे, ने अपर्वमा पजु-
सण कराय नहि, अने करे तो प्रायश्चित कछु ठे माटे
नानाज श्रीपर्व कराय एम खुल्ली रीते निशीघसूत्र १,
रीघचूर्णि २, कटपनिर्युक्ति तथा समवायाग टीका
कटपचूर्णि ४, दशाश्रुतस्कंध ५, तथा तेनी चूर्णि ६,
या पचासक हरिजङ्गसूरिछत तेनी टीका ७ विगेरे-
गा पर्वना दिवसे पजुसण पाचमनाज कछा ठे. वखी
गोथ कछापठी पाचम न थाय, एम जे कहे ठे ते खोड
कारण के जो फरी न कराती होय तो पचागीवा-
ये ननाइ केम करी नहि? अने जे एक दिवस वधे
री कुयुक्ति करो वमन्न (त्रम)मा नाखेठे, ते पुरुषे अक्षर
वागाना घताडवा जोइए इवेधी चोथज करवी अने
पाचम नज करवी, एवा अक्षर कोइ स्वप्ने ठेज नहि
प्रने टीकाउ पण सर्वमान्य होय तेज सत्य जाण
सुत्त-जेजिस्तु पळोमनाए गा पळोमये

ઇત્યાદિ ॥ જેજિસ્કુ અપજ્ઞોસવણાં પજ્ઞોસવેતિ
 ઇત્યાદિ ॥ દોસુતાજુગવ વચ્ચતિ । ઇમો સુતચ્ચો પ
 જ્ઞોસવણા ગાહા ॥ જેજિસ્કુ પજ્ઞોસવણાકાલે પ
 ણ પજ્ઞોસવેતિ । અપજ્ઞોસવણાંતિ તે તી
 વા જો પજ્ઞોસવેતિ । તસ્મિં આણાદિયાદોસા
 ગુરુ પઠિત્તં, એસસમન્તો ॥ ઇતિ નિશીથચૂળૌ

આ સૂત્રનો સારાસર એકે અપર્વમા પજુસણ ન
 અને જો કરે તો પ્રાયશ્ચિત્ત, અને પર્વમા ન કરે તો
 શ્વિત, માટે આગલ ન થાય, તેમ પાઠલ ન થાય, પ
 સણના દિવસે પજુસણ થાય, પટલે જાડવા શુદ્ધ ।
 મના દિવસેજ પજુસણ કરવા ન કરે તો ચાર ગુરુ
 શ્વિત આ આહ્વા તીર્થકરદેવે તેમજ આચાર્યજગ
 ણ આપેલી છે

પ્રશ્ન ૧-પજુસણના દિવસોમા જ્યારે સત્તાસમક્ષ
 આર્થકાલિકાસૂરિ મહારાજે પોતાનાજ મુખથી શ્રી
 વટપસૂત્ર વાંચી સજલાબ્યુદ્ધતુ ત્યારે તે શ્રી કટા
 સૂત્રમા કેટલા વ્યાખ્યાન (વ્યાખ્યા) કર્યા હતા
 અથવા તો તે વ્યાખ્યાનની સર્યાદા ચૂર્ણિકારે વ
 તાર્થી કે કે કેમ ?

उत्तर १—आ वायत सवंधी चूर्णिकारे श्री कालिकाचार्यजीने उद्देशीने कशी पण हकीकत दर्शावी नथी.

अ २—आर्यकालिकसूरिमहाराज एकज थया ठे के जुदा जुदा थया ठे?

उत्तर २—ए नामवाळा आचार्य एकज नथी थया, परंतु जुदा जुदा थया ठे, ते ए के—एक कालिकाचार्य दत्तपुरोहितना मामा तरीके ओळखमा आवे ठे एम योगशास्त्रनो बीजो प्रकाश सावित्री आपे ठे, अने ते कालिकाचार्यना जाणेज दत्तपुरोहिते तेज आचार्यने पूतयु के—‘महाराजजी! यइनु शुं फल मले ठे?’ आना उत्तरमां गुरुए कइनु के—‘यइना फलमा नरक मले ठे!’ इत्यादि इत्यादि.

वली पूर्वश्रुतसमृद्ध आर्यकालिकाचार्य के जे आर्यश्यामाचार्यना नामथी पण ओळखमा आवे ठे अने तेमणेज श्री पद्मवर्णा उद्धरेल ठे एम श्री पद्मवर्णानो टीकाज सावित्री आपी रहेल ठे।

वली आर्यकालिकाचार्य सूदननिगोद सवंधी व्याख्या प्रकाशक तरीके ओळखमा आवे ठे एम श्री निरुक्तिनो टीका तेमनो कथासहित साही आपे ठे!

વલી કાલિકાચાર્યજી ગર્દનીસરાજાના ઠે
વક તરીકે ઓલણમા આવે છે, એમ શ્રી નિર્ણ
ચૂર્ણિ વતારી રહેલ છે !

વલી વહુશ્રુત કાલિકાચાર્ય ઘણા
પરિવારવાલા વતા પોતાના શિષ્યો અવિનીત
વાને લીધે ઇક શય્યાતરને જણાવી પોતે પુરુષ
વિહાર કરી ઘીજે સ્થલે પધાર્યા, એ વૃત્તા
ઓલણ આપે છે અને એની સાવિતી શ્રી ઇ
ધ્યયન યુદ્ધયુત્તિ આપી રહેલ છે !

વલી શ્રી કાલિકાચાર્ય રાજાના
લીધે સકારણીક ચોથ કરનાર તરીકે
છે અને એ નિવેની સાવિતી શ્રી નિશીથચૂર્ણ
વિદ્યમાન છે !

પ્રશ્ન ૩-કેટલાક મહાશયો જાહેર કરે છે કે-
તો શ્રી સ્કદિસાચાર્યજીએ શરુ કરી છે અને
દેવર્જિગણિકમાશ્રમણજીએ તે પ્રાચનાને ડુ
રુદ કરેલ છે, એમ આત્મપ્રવોધ મથમા છે ?

ઉત્તર ૩-હા, તે પ્રાત તેમાં છે !

પ્રશ્ન ૪-કેટલાક કહે છે કે-ચોથના પડુતણ
સજાસમક્ક શ્રી કલ્પસૂત્ર વાંચી શકે પડીજી !

ચાંદા છે જો ચોથ ન કરે તો શ્રીકલ્પસૂત્ર સજ્ઞાની
અદર ન વચાય એ ઘાવતનો સુસાસો કેવી રી-
તિનો છે ?

૪-હે સર્માક્ષક ! તમારા કહેવા પ્રમાણે શ્રીકલ્પ-
સૂત્રની વ્યાખ્યાનતી અદર અને અતરવાચ-
નાની અદર ' એગમ ચિત્તાજિણસાસણમિ,
પજ્ઞાવણા પૂય પરાયણા જે ॥ તિસત્તવાર નિ-
સુણતિ કલ્પ, જવણવ ગોયમ તે તરતિ ॥ ૧ ॥
પટલે કે શ્રી વીરપ્રહુજી ગૌતમસ્વામીપ્રત્યે ફર-
માયે છે કે- ' હે ગૌતમ ! જે પ્રાણી, આ કલ્પસૂત્રને
પૂજી અને પ્રજાવનાયુક્ત એકાગ્રચિત્તની સાવધાની
સહિત આ જિનશાસનને વિષે વિધિપૂર્વક શ્રી
શુભદ્વારાજની પાસે એકવીશ વસ્ત્ર સાંજે છે તો
તે પ્રાણી અવશ્ય આ સતારસમુદ્ધ તરીને મોક્ષને
પામે ' ઇમ શ્રી જિનેશ્વરે પ્રથમ ગણધરદેવને કથુ
ળ કથન તથા કલ્પસૂત્રની પૂર્ણાદિતી સમયનો
આસાવો (કે જે અર્થસહિત આગલ કહેવામા
આવશે તે) તદન ચઢિત થઈ જાય માટે લક્ષ-
પૂર્વક એ શકાનુ સમાધાન શ્રવણ કર. -ચારેશ્રી
કલ્પસૂત્ર (શ્રી વીરપ્રહુ પત્રી ૯૭૭ વર્ષે) પુસ્ત-

कारूढ कयों, ते पठी थी एवो ठराव कया ।
 कयों ठे के चोय करे तेज कल्पसूत्र वांची ।
 अने ते शिवाय वांचे तो विराधक थाय, ते
 विचारवानु ठे. मतलब के उपर बतावेस
 धीजाने संजलाववानी सावित्री स्पष्टपणे
 रहेस ठे के श्री कल्पसूत्र एकरीसगार ।
 कथाण थाय (एम श्री जिनेश्वरेज ५
 धरप्रत्ये फरमावेसुं ठे.)

प्रश्न ५—ज्यारे श्री जड्याहुस्वामीएज श्री :
 रच्यु ठे त्यारे ते पहेला पञ्चमणपर्यनी अदर
 कल्पसूत्र रचायेस न होवाची) शु वाचना
 वतु हतु ?

उत्तर ५—देवाधिदेव श्रीमहावीरस्वामीजीठ श्री
 श्वरोना चरित्र तेमज श्री वीरप्रभुना
 जय जे पोमानुज चरित्र जे प्रकाश कयुं ठे
 श्री गौतमादि गणधरोए रचेस ठे अने तेमज
 परपरागमना आधारें श्रुतकेवजी श्री
 स्वामीजीए कल्पसूत्रनी रचना करेस ठे,
 गौतमस्वामीने उरेसोनेज ते कल्पसूत्रनु
 रच्यु श्रीमुचे वर्णव्यु ठे ए वाक्यनी .

सावित्रीमा खुद श्री कल्पसूत्रना अतिम आला-
 वामाज पुरावो ठे के—तेण कालेणं तेणं स-
 मणण समणेज्जगवं महावीरे रायगिहे नगरे
 गुणसिलएवेइए बहूण समणाणं बहूणं
 समणीण बहूण सावयाण बहूण सावियाण
 बहूण देवाण बहूण देवीण मज्झगए चेव
 एवमाइस्सइ एवं ज्ञासइ एव पन्नवेइ एवं
 परूवेइ पज्जोसवणाकप्पो नाम अज्झयणं
 सअप्रठ सहेज्जय सकारण ससुत्तं सअप्रत्यं
 सज्जय सवागरण जुज्जो जुज्जो उवदसेत्ति-
 वेमि.' षट्ठे के श्री जडवाहुस्वामी पोताना
 शिष्यमढळने कहे ठे के—में जे आ कल्पसूत्रनी
 अदर नण अधिकार अर्थात् श्री जिनोना चरित्र
 १ थिरिरावली अने २ साधुसमाचारीरूप या
 चना प्ररूपेळ ठे, ते में मारी मनकल्पनाथी कहेल
 नथी, परंतु श्री तीर्थंकरदेवना उपदेशथी में अ-
 धिकार कहेल ठे मतज्ज के—ते फाल चोथाआ-
 राना अतने त्रिपे, राजगृहीनगरीना गुणशील
 चेत्यने त्रिपे वीरप्रज्ज समोमर्या ते समवे घणा

मुनिष्ठ, घणी साध्विष्ठ, घणा श्रावको,
 श्राविकाष्ठ, घणा देवो अने घणी देवीष्ठ,
 चतुर्विधसघनी सजा वझे जेवी रीते आ
 अधिकारवाहु पर्युपणाकटप श्रीमुखयी
 प्यु, तेवीज रीते हु (नङ्गवाहुस्वामी)
 शिष्यवर्ग अने चतुर्विधसघ अगामी क
 तात्पर्य एज के श्री वीरप्रभुए कइ
 कोइ एकांत खूणानो आश्रय लइ आ
 वाची के कही नथी, परंतु चतुर्विधसंघ
 दृष्टिअंतनी सजामा गिराजमान थइ स्वय
 वहे प्रण अधिकार गौतमादि गणधरदेव,
 प्ररूपेख ठे तथा जेम ते गौतम तथा सुप
 मीए जेवीरीते ए प्रणे वाचनान्ते अमलमा
 तेवीज रीते हु (नङ्गवाहुस्वामी) पण
 परा कनवडे ते प्रण अधिकार न्यूनाधिक,
 विनाग कहु तु ते प्रण अधिकारवाहु
 यस्मान्नम अस्पयन 'सथठ' कहैता
 परंतु निरर्थक नही 'सहेउय'—कहैता हेउ
 ठे, पट्टमे के जेम गुरुजने अघरा

तथा जेनी निश्राये रखा होय तेउश्रीने पूठया
 विना के तेउश्रीना आदेश (हुकम-आज्ञा) विना
 कइपण काम करबु कइये नहीं केमके आचार्य
 महाराज ते सबधी तपास करनार अथवा तेमनु
 हित चाहनार होवाथी जेम आपणुं कइयाण
 थाय तेम करवाने समर्थ ठे, माटेज तेउश्रीने
 पूठी, तेउश्रीनी आज्ञा मेळवी दरेक क्रिया-कार्य
 करवाथीज लाज ठे जो तेम करवामा आवे तो
 ते कार्य करनार दशविधिसाबु चक्रगल समा-
 धारीनो पण आराधक थाय ठे 'सकारण'-
 कहेता साधुने सुखे सयमयात्रानी आराधना
 तथा समाधिना लायक तथाविध योग्य क्षेत्र न
 मले तो अपवादे आपाढी पुनम वीत्यानाद पण
 धीजाक्षेत्रनेमाटे तपास करता पाचपाच दिवसनी
 वृद्धि कहे यात्र पर्वद्विपस जाइवाशुद्धी पाचमें
 वस्ती न मले तो जान नावे रहेबु, पण एक डगल्लु
 आगल जरबु नहीं ए विगेरे घणा कारण बताव्या
 ठे, तेनु नाम सकारण, पुन 'ससुत्त सश्रत्य सज,
 जय'-कहेता सूत्रसहित, अर्थसहित, उजय
 सहित, 'सवागरण-कहेता पूठेजा अथवा अप
 पूठेजा पदार्थनी व्याख्या तेणे करो सहित,

યેષ્વિત્યર્થ. ॥ એવજૂતેપુ ધર્મદિવસેપુ સદ્વૃત્તિશ-
ન પ્રતિપૂર્ણોપ- પૌષધોવતાન્નિમ્નહ વિશેષસ્તં,
પ્રતિપૂર્ણમાહારશરીરસસ્કારવ્રત્તચયાવ્યાપારરૂપં
પૌષધમનુપાલયન્સપૂર્ણ શ્રાવકધર્મમનુચરતિ.

જાતાર્થ -ચત્તદશ, આઠમ, પુનમ પટલે ચોમાસા-
ત્રણ પુનમ (આપાઢીપુનમ, કાર્તિકપુનમ, ફાલ્ગુણ
પુનમ) એ પર્વ વિગેરે પુણ્યતિથીઓને ત્રિપે, (ક્ષ્યાદિક
ધર્મતા દિવસોને ત્રિપે) અતિશય મનોહર અને સપૂર્ણ
ધોજે પૌષધવત અન્નિમ્નહ વિશેષ, તેને સપૂર્ણરીતે પટ-

આહારનો ત્યાગ, અને શરીરમસ્કારનો ત્યાગ, વ્રત્ત-
ધર્મપાલન, વ્યાપારત્યાગરૂપ પૌષધવતને પાલન કરતા
સપૂર્ણ શ્રાવકધર્મને આચરણ કરેલે એવી રીતે ચોમાસી
ત્રણ પુનમની સૂત્રરૂતાગ જગવતી, ઉત્તરાષ્ટ્રયન આદિ
ત્રોનો પૃત્તિમા વતાવેલાં છે તેને મુકી અને ચૌદશને
દિવસે ચોમાસી કરવાનું કયું એવી રીતે ત્રણ પર્વતિથો
દિવસોની ફેરવી

હરસ નવસેં ચોરાણુ દુષ, કાલકસૂરી કાલગત દુષ,
પ્રભાગે ચાલચજાવા રાપ, જેણ ઋપિવચમી નવીલોપાયાઠઃ
દુષ ફેરવ્યા પર્વે શાસતા, અઠાહી દોસે લોપતા,
પ્રવચમ પુનિમ આગતરૂ, તો કિત તે ત્રિન આદ્યાધરોઽષ્ટ

सहस्र वरसे पाम्पा त्रिछेद, सत्यमित्रथा पट्टज जेद
 सहस्र अछोतेर वरसे जाण, वीर पत्री पोपासमडाण,
 वीरश्रीकी वरसे चउवसे, चउसठ अधिके जाणो रसे।
 षड हेठे वडगछ थापिया, चउरासी आचारज किया,
 से चउरासी गछ जाणवा, वडगछाना मन थाणवा ॥

तेहनी सामाचारी एक, तेह माहि नय जेठ अनेक,
 वरपीपक्षसीछातीजोय, थोरु जाजा ॥ ५ ॥
 हारेजा जीराउख नाम, एउमादि चउरासी ठाम,
 एक उपाध्याय अखगो इतो, काखें गुरुपासें पूहतो ॥
 तेहे पण आचारज कीयो, पर्चासीमो गछ थापोयो,
 तेथी केटखे काखे जोय, राजसजामा चर्चा होय

कस पात्र गाथी लीकली, खरतर नाम ठुयो ॥

चिहुतरअधिकरससयसोल, कीधे

घोत्र एकसोने चोगीस, फेरे जिनव

यख। अनेरा गम उतयाख, ॥ ६ ॥

धर्मघोष नाणा पझियाख, वे ॥ ७ ॥

वित्रावाख ॥ ८ ॥

एहनी उ ॥ ९ ॥

वरस ॥ १० ॥

॥ ११ ॥

श्री सुधर्मगुह्य परीक्षा (३९)

रासीअधिके सोलसे, वरसे अचलगुह्यमति वसें॥११२॥

चोखना अतर कर्या, ते पण घणे जणे आदर्या,

हरण अने मुहपत्ति, आवकने नवि थापे ठत्ति॥११३॥

कने पडिक्कलण न कहे, ठ आवश्यक नवि सहहे,

रीआठमगणत्रीकरे, इम अतरअतिघणआचरे ॥११४॥

यत -बारह चनुदोत्तरये । अचलिया तहय

आगमा जणिया ॥ इत्यादि.

जावार्थ -विक्रम सवत् १११४ वर्षे अचलगुह्य तथा
आगमिगुह्य थयो, इत्यादि

स सत्तरसें बीसे ठाम, आगमगुह्य धराव्यो नाम;

थुइ गणत्रीए पर्व, पडिक्कमणे अतर ठे सर्व ॥११५॥

सहमाहि अतर घणो, अधिकमासे पळुसण तणो,

गविधि नादि केर घणा, मन विमास जुळतेहतणा॥११६॥

रकी अवधारो मने, वरस सत्तरसें पचावने,

आलथकी नीकड्या, तपागुह्य नामे साजड्या॥११७॥

यत.-बारस पचासीए । ठडिय निय निय

रूण मळाय ॥ विळापुर नपरमिय । तवा मय

वज्रदाज ॥ १ ॥

जावार्थ -विक्रम सवत् बारसें पचासीमा (११७५)

पोतपोताना गुरुनी मर्यादा तोमी, एतये नैप्रस
ना जे आचार्यों तेनो मर्यादा तोमी— १५५५ ए
अलग यह विजापुर नगरने गिरे धेवनऊचकी न
प्रगट चयो

तिणे' गद्यआचरणा विज्ञान, नही' माझारोपण र
आयकने पण नही' चरखो, इत्यादिक अतर सातक
तसु समाचारी नहि करे, सूत्रपथ पण डाखो धरे,
परपरा मुख थापे घणी, न जाणीये ते किणही तणी
सूत्रअर्थने कूमो देखी, जो कोइ पूते सविशेधी,
परपरानु खेड नाम, लोकतणु मन आणे ठाम ॥ १४
लोक न जाणे ते परे इसी, परपरा दाखे ठे कीसी,
परपरा तो तेहज खरी, जे जिनपर गणधर आदरी
पण जे थापे आपापणी, तेहने माथे कोइ न धणी,
तेतो डाखा माने केम, सूत्र विचारी जुठ एम ॥ १५

६ यत -जा जिणवरेहिं जणिआ । गोयममा
हिं धीरपुरिसेंहि ॥ सा-सच्चिद्विष मेरा । पा
अवा पयत्तेण ॥ २ ॥

जावार्थ -जे मर्यादा जिनेश्वरोण कही अने

दिक धीरपुरुषो (गणधरो) ए जाखी, तेज मर्यादा
ची मानवी अने तेज मर्यादा प्रयत्ने करी आदर,
स्वायोग्य (उपादेय) ठे, अने तेथीज स्व परनुं क,
माण थाय ठे

त पंदर पचाशीए, क्रियातणी मति आणी हिये;
आ ऋषीसर किरीयावत, वैरागी देखीता सत ॥१२३॥
मत साचो कहे आपणो, धीजाने उथापे घणो,
॥ पाट देखाने जणी, परपरा थापे आपणी ॥ १२४ ॥

कहे साधुपणानी विगत, पाट नामनी थापे युगत;
ते जाण हुवे ते जोय, साधुपणाविणु पाट नहोया ॥१२५॥
लोपी पापी सद्गुरु कहे, तो का ठाणी अलग राहे,
तु माथा शिर पोपाल, ते ठांडी कां पड्या जजाळा ॥१२६॥
कहे ते आचारे वीण, तो पाट नाम का थापो लीण,
गुरु तो निंदो काड तास, सेवो तेहनो गुरुकृपासा ॥१२७॥
तणा विण दाखे पाट, तेज म जाणो सूधी वाट,
ते सुधा गुरु जाणीया, तो लोपी कां अलगा थया ॥१२८॥
लोपता पातक बहु, इम मुख लोक कहे ठे सद्गुरु,
तो प्रत्यनीकपणुथाय, तो कर्मजिनमनआराधाय ॥१२९॥
समाचारि जे रहे, तेने निगुरा निगुरा कहे,
उपर साजळो विचार, मनमाणो आमळो लगार ॥१३०॥

જે માને જિનવરના ઘયણ, તેહના પિદુપરે નિમંષ
સચ્ચીયરે તે સગુરામદિ, જગગુરુની જિળે પાપામ

सत - आगमं प्राप्यं तेषां । अतः
 रुगिणा ॥ विज्जनालो गुरुधम्मो । सो
 मनिषा ॥ १ ॥

ગામલે - ગોમાલે દિલ શુભ મારા પુત્રોત
 ગામલે ગુમા ગુરુત આદર કરી શ્રદ્ધાત ગામલે
 ગુરુત ગામલે ગામલે ગામલે ગામલે ગામલે
 ગામલે ગામલે ગામલે ગામલે ગામલે

[illegible]

કહ્યા કરંડા ચાર, રાય? શેઠ? ગણિકા? ચર્મકાર?,
સમા આચારજ કહ્યા, સુગુરુતણે વચને સદહ્યા ॥૧૩૭

પત -ચત્તારિ કરંડગા પત્રતા તજહા. રાય
રડગે, ગાહાવડકરડગે, વેસાકરડગે, સોવાગ
રડગે. એવ મેવ ચત્તારિ આપરિયા પત્રતા
જહા. રાય કરડગ સમાણે, ગાહાવડ કરડગ
માણે, વેસા કરડગ સમાણે, સોવાગ કરડગ
માણે ॥

જાવાર્થ -હે જગત્ત્વ! કરનીયા કેટલી જાતના છે?
મોતમ! ચાર પ્રકારના તે આ પ્રમાણે -પ્રથમ કર-
ણીયો રાજાનો-તે ઘાહારથી રસિયામણો અને અદર પણ
ગોજ ઉત્તમ હીરા, માણક, પદ્મા તથા સોનાના આહુ-
ણથી રસિયામણો હોય છે ત્રીજો કરડીયો શેઠીયાનો-
દારથી દેખાવમાં ઠિક ઠિક, પણ અદર સારા પદા-
ર્થી સંપૂર્ણ જરેમો હોય છે ત્રીજો કરડીયો વેશ્યાનો-
મા આહુપણ ઘાહારથી જપકાવધ અને અદરથી પોણ,
મટોમ ગ્વાણી ચણરાટથી લોકોને કદમાજ પાડ્યા
ઠારુ હોય છે અને ચોથો કરડીયો ચડાલનો-તે ઘાહ-
ારથી પણ ચામત્તાનો અને અદર

દાઢકા

हुनो नाश अने सम्पत्वनो वास थाय ठे, किं बहुना-
था महानिशीयसूत्रमा उपधानविधिनी हकीकत ठे ते
या कया सूत्रनी ठे, ते बीना सविस्तर त्या आपेक्षी ठे.
। उपधानविधि करे ठे तेमा करेमिजते तथा वादणा
था वदितासूत्र तथा पञ्चखाणसूत्रना उपधान मूकी
क्त नवकार १, इरियावही २, लोगस्त ३, शक्रस्तव
नमोत्थुण) ४, पुरखरवरदी ५, सिद्धाण बुद्धाण ६,
प्राटलामा, आवश्यकना उपधान थाय ठे, एम कोइ
ाने ठे, परंतु तेम मनाय नहि, कारण के तेमा सामा-
क, (करेमिजते) वादणा, वदिनु, पञ्चखाण, आ चार
प्रावश्यकना उपधानतप बह्याविना संपूर्ण आवश्यकना
उपधान मनाय नहि अने मात्र चैत्यवदनविधिना
उपधान कहो तो मात्र चैत्यवदननी विधिना उप-
ान गणाय, पण आवश्यकना गणाय नहि विगेरे
गेरे हकीकत योग्यगुरु गीतार्थ पासे समजवायी
प्रतिनबहान साज प्रगट थाय ठे

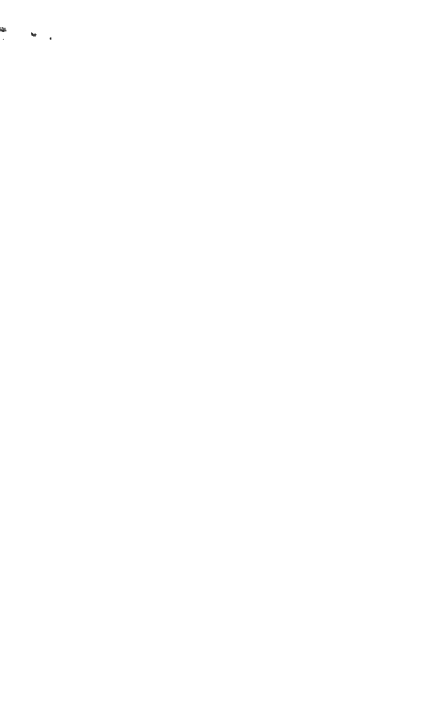
चिहुनो जाणी सुविचार, कहेवानो कीधो परिहार,
रु करडा नवि ठडाय, थशुखना किम पाट कहाय॥१३७
। कहे ते जाएया मठपति, क्रियाहीण ने अक्षयती,
न कहे सूया धर्म वाट, तो तेना काइ जाखोपाट॥१३८
। कहे सामाचारी, एक, तेणे देखाव्या पाट विवेक,

हुगुगना जसु परिचय हूशे, ते सांजळी अतरजाणशे ॥१५०॥
 होमाहे मने वाद, एक एकनो उतारे नाद,
 क एकने खोटा उच्चरे, परदरशणी सखायत करे ॥१५१॥
 हो हुइ सामाचारी घणी, तो का थापे आप आपणी;
 य जोजो भोकी मन राग, बीतरागनो एकज मागा ॥१५२॥
 यत—मूढाण एस छिइ । चुकति जिणुत्त-
 चपण मग्गाठ ॥ हारंति बोहिजाजं । आप-
 हियं नेव जाणति ॥ १ ॥

जावार्थ.—मूढ पटले, मूर्ख माणसनी एवीज टेव
 के, जिनेश्वरे कहेस जे आगममार्ग तेथी चूकी
 जाय ठे अने बोधिवीजने हारे ठे आत्महितने तो
 जाणताज नथी, केमके तेथोनी एवी स्थिति होय ठे,
 माटे मूढवृत्तिने त्याग करी जिनेश्वरनी आणाने आरा
 एवी के जेथी कल्याण घाय

यत.—जकिचि अणुछाण । जिणद आणाए
 बहु फलं होइ ॥ जह वडतरुख बीय । मित्यार
 छहइ वृद्धते ॥ १ ॥

जावार्थ.—जे कोइ अनुष्ठान (क्रिया) जिनेश्वरनी
 आज्ञापूर्वक घाय, तो ते क्रिया बहु फल आपनारी

वहुमान करवायाला, एवा पुरुपरतनो नो संग
ते जेथी आराधकपणो घाय परतु पुन्यता उदय;
ते जोग मळे.

यत - यत्राण विहियोगो । विहिपस्का राहगा
पा धन्ना ॥ विहि बहुमाणा धन्ना । विहिपस्क
दूसगा धन्ना ॥ १ ॥

जावार्थ - जाग्यवान् पुरुषोने विधिमार्ग, अने विधि
ने चालनारा पुरुष तेनो योग मळे ठे, धीजाने ते योग
जो घणो दुर्लज ठे, अने मळेजो विधिमार्ग तेने
न करनार पुरुषो जाग्यवान् ठे, केमके सेवनकरवानी
थवी ते पण दुर्लज ठे अने ते जाग्यवान्ने घाय ठे,
विधिमार्गने बहुमान आपनाराओ अने ते मार्ग-
दुपण नहि सगाडनाराओ पण जाग्यवान् गणाय
केमके केटलाएक पुरुषोचे अक्षरजणी आत्मज्ञानी-
मोल करी पोताने ते मार्गे चालवु कहु चरियाता
(खागे, तेथी खोटी त्रमणामा जुझाइ जइ जे पोता-
आत्मा अने धीजा जडक स्वभाववाला जव्यजी-
ने सरख मार्गथी त्रष्ट करी नासनारा जगत्मा घणा
ठे अथवा जगजिनदी जीवो अने निपयानदि
जो पण तेवीज रीते स्वपरने कृपारी देठे जे माणस

पुये मठपतिपणु करी मुकामनी ममता
 गगी यह बीजाने घोष करे के थमार
 पोते नित्य कजीया करे, अहंकार मम-
 गव होय, अने गुरुकुलवासयी ब्रष्ट यह
 भी कपायनुं शरणु छे ठे, माटे सविह पुरु-
 मेधावी१, श्रुतमेधावी२, मर्यादामेधावी३
 पोतानु कल्याण घाय बखी था स्यखे
 गानु ठे के अठार. पापस्थाननो त्याग करी
 जोयाविना, साजदयाविना करवी ते अज्या-
 ङ्को कसक) आपवा जेटखु घाय ठे, अने
 गहि पण ते माणसने बगर इधियारे सुन
 खु पाप बहोरीखेवा जेबु घाय ठे, माटे तेथी
 अने आचारसमाधि४, श्रुतसमाधि२, तप
 विनयसमाधिनु५, अवश्य ज्ञान मेखववानी
 बखी उपक्रिया, गरुडक्रिया तेनाथी दूर
 निगीथसूत्रना तप करवा, योग बहेवा,
 बुद्धित पासे तेनो अर्थ जो जा-
 तो सत्यज्ञानसूर्य तमारा हृदया-
 दूर यशे, माटे
 धना करी जणयानी,

पचांगी मानता पण नही, स्वा थापणा नेत तेमानजा
 थापणु, बीजाना बेरामा न थापणु, स्वा थापणा पुन
 पांदरा, बीजानो हींगला हींगलीगमान तथा होउंन
 राजा तथा पूलीपरसमान जाणया. पण "पांकी तसे
 नहीं सूजे थाग मूरणु, ठरसु कहत तेरे सीखेवसु
 हे" ए न्याय याद तो करो। सकल पचांगी थमेमा
 ये ठीये। "शुग राम राम" माफक घोखी घोख
 पदेकारी जरमायया, पली साधु सगिपद धर
 उता क्षेत्र, पुर, पाटण तथा देश तथा उपाश्रय, धर्मरा
 विगेरेमा ममता पोते करे थने थापक पासे काते
 थापणी जग्यामा कोइ त्यागी महत पुरुष होय ता
 वासो उसरा देगे नहीं, परंतु साधु यता विचार कर
 जोइयेके पोताना घरनार कुटुम त्यागकरी पली मुसल
 समताकरगी ते करपाथी सर्वपरिग्रहत्यागनामनापाक
 महाव्रतनो जगथाप पली अतिष्टस्यपरिचय ते नि
 (मर्यादा) थी उपरान वरते तो प्रथम पहोर त
 वेला प्रहरमा स्वाध्याय पण वनी शके नहीं, क
 स्वेछाचारी गुरुजोही थइ, थाणा जग करी पो
 इछाए साधु साधरी एकाकी विहार करे ते पण
 वृद्धिनु कारण एक घर ठोडी हजारो घरनी
 करगी ते साधुनो आचार नथी, माटे वावा

નથી પેઠે સાધુએ મઠપતિપણ કરી મુકામની મમતા
 કરવી નહીં ત્યાગી થઈ વીજાને ઘોષ કરે કે અસાર
 અસાર છે અને પોતે નિત્ય કઝીયા કરે, અહંકાર મમ-
 કારથી ગરકાવ હોય, અને ગુરુકુલવાસથી વ્રષ્ટ થઈ
 મ અનતાનુબધી કપાયનું શરણ લે છે, માટે સવિહ્ન પુરુ-
 કોએ પ્રહણમેધાવી^૧, શ્રુતમેધાવી^૨, મર્યાદામેધાવી^૩
 યજુ, જેથી પોતાનું કલ્યાણ થાય ધણી આ સ્થલે
 ગદ રાખવાનું છે કે અઢાર પાપસ્થાનનો ત્યાગ કરી
 ૧૬ વાત જોયાવિના, સાજલ્યાવિના કરવી તે અચ્યા-
 ગન (કુહો કલક) આપના જેટલું થાય છે, અને
 ટલુજ નહિ પણ તે માણસને વગર હથિયારે સુન
 રવા જેટલું પાપ વહોરીલેવા જેવું થાય છે, માટે તેથી
 ટકવું, અને આચારસમાધિ^૧, શ્રુતસમાધિ^૨, તપ
 માધિ^૩, વિનયસમાધિનુ^૪, અવશ્ય જ્ઞાન મેઝવવાની
 રૂર છે ધણી વિપ્રક્રિયા, ગરલક્રિયા તેનાથી દૂર
 રેવું, અને મહાનિશીથસૂત્રના તપ કરવા, યોગ વહેવા,
 હીને તે સૂત્ર સુગુરુ સુવિદ્ય પાસે તેનો અર્થ જો જા-
 શો યા સાજલશો તો સત્યજ્ઞાનસૂર્ય તનારા હૃદયા-
 લમા ઉદય થવાથી મિથ્યાત્વ અવકાશ દૂર યજે, માટે
 ૧૬ મહાનિશીથસૂત્રની આરાધના કરી નિવરણ

શ્રી સમજણ લેવાની જરૂર છે, તોજ નમ્ર
મનનુ જ્ઞાન પ્રાપ્ત થશે અને પોતાના કાંઈ પણ
જ્ઞાનો ઉત્તાર કરશો, માટે ગુણગાન ગુણોની શ્રે
ક્ષ્ણી તેજ કલ્યાણકારી છે, તેથીજ મનોમિત્ર
નિર્મિત થાય છે.

૬૪ જન સ્વસ્થ રિપે એજ, ગુરુ જાણી મા મીત્રે નેદ
૬૫ જન સ્વસ્થ ગુણ ગણ ગણમા, એકનો તે શોભાવિત
૬૬ જન સ્વસ્થ નાથિ મેજ, મૂલ્ય માટે ગુરુ માત્રે
૬૭ જન સ્વસ્થ જાણિતમા, કાંઈકાંઈ જાણવતી
૬૮ જન સ્વસ્થ ગુરુ ગણમા, ગણ તે માત્રે ગુરુ ન જ
૬૯ જન સ્વસ્થ ગુરુ ગણમા, માત્રે ગુરુ માત્રે જાણ
૭૦ જન સ્વસ્થ ગુરુ ગણમા, ન જ માત્રે ગુરુ ગણમા
૭૧ જન સ્વસ્થ ગુરુ ગણમા, ન જ માત્રે ગુરુ ગણમા
૭૨ જન સ્વસ્થ ગુરુ ગણમા, ન જ માત્રે ગુરુ ગણમા

૭૩ જન સ્વસ્થ ગુરુ ગણમા, ન જ માત્રે ગુરુ ગણમા
૭૪ જન સ્વસ્થ ગુરુ ગણમા, ન જ માત્રે ગુરુ ગણમા
૭૫ જન સ્વસ્થ ગુરુ ગણમા, ન જ માત્રે ગુરુ ગણમા

૭૬ જન સ્વસ્થ ગુરુ ગણમા, ન જ માત્રે ગુરુ ગણમા
૭૭ જન સ્વસ્થ ગુરુ ગણમા, ન જ માત્રે ગુરુ ગણમા
૭૮ જન સ્વસ્થ ગુરુ ગણમા, ન જ માત્રે ગુરુ ગણમા
૭૯ જન સ્વસ્થ ગુરુ ગણમા, ન જ માત્રે ગુરુ ગણમા

केकग्रये जोइ विचार, तेहपण कुगुरु सग परिहार,
य पाडवना समाम, साख एहनी ठे तिण वाम॥१६३

यत -गुरोरप्यवल्लिप्तस्य । कार्याकार्यम-
नत ॥ उत्पथप्रतिपन्नस्य । परित्यागो वि-
पते ॥ १ ॥ त्यजेद्धर्मं दयाहीन । विद्याहीन
गुरु त्यजेत् ॥ त्यजेत्क्रोधमुखी ज्ञायी ।
न स्नेहान् बान्धवान् त्यजेत् ॥ २ ॥

ज्ञावार्थ -जे गुरु मदयी ठाकटा घनेला होय अने
कार्य अकार्यनु जेने ज्ञान नथी, वळी उन्मार्ग (अवळे
ते-) पोते चाले अने बीजाने पण केवळीए परुपेला
नथी ब्रष्ट करावे एहवा कुगुरुनो सग त्याग करवो,
रण के दयारहित जे धर्म होय तेनो त्याग करवो
ने विद्याहीन (अविद्यावान्) गुरुनो त्याग करवो,
क्रोधमुखी ज्ञायीने त्याग करवी, अने स्नेह वगरना
बुध्दोने त्याग करवा

नशासन पण जोइ विमास, कुगुरुतणे नवि रहियेपास,
गतज्यो शिष्यपचसे, ज्ञाताधर्म कथा जुश्रो रसे॥१६४
साधेपणतज्योजमासि, जिणे पाड्यो घणलोक जमासि,
गारमर्दक नामे सूरि, सुसाधु शिष्ये कीधो हरि ॥१६५

घर त्रिपथर सेगीजे साप, कुगुरु सेवता ठे बहु पाप,
जोजो ग्रथ त्रिचारी करी, राग द्वेषनी मति परिहरी ॥१॥

यतः—सप्पे दीठे नासड । लोउ नहु काइ
किपि अस्केइ ॥ जो चयइ कुगुरु सप्यं । हा ॥
भूढा जणति त दुठ ॥ १ ॥ सप्पो इक मरणं ।
कुगुरु अणताइ देइ मरणाइ ॥ तो वलि
गहियो । मा कुगुरु सेवण नह ॥ २ ॥

* जावार्थ —सर्पना जयथी माणस ज्यारे दूर नाश
जाय ठे त्यारे लोक पण ऊहें के तें सारु कयुं, पण
प्राणी कुगुरुरूप सापने त्याग करे तो भूढ प्राणी
घोले के तें छुडु दयुं, पण ते जाणता नथी के
मात्र एक मरण करे अने कुगुरुतो धनता मरण
पाले क्रिया न साचू कहे, ते पण गुरु पदवी नवि छहे,
क्रियाविसासिमराचितकिमेमणिधरसपर्याप्तदिशजिमः

यतः—बहु गुण विज्ञा निलज्ज । असुत ज्ञास
तहावि मुत्तवो ॥ जह्वर मणिवर जुतो । नि
करो त्रिप हरो लोए ॥ १ ॥

* जावार्थ —अनेक विद्यानो जडार होय, पण

सूत्र परूपनार होय तो मणिचूषित पद्मो पण साय
म विघ्नरूप गणाय, तेम ते गुरु पण मोक्षमारगमा विघ्न
ारक जाणी ठाडवो

म जिम बहुश्रुत बहु परिवार, घणा लोक वदे अविचार'
पणनकहे आगमसार, शासननो ते शत्रु विचार ॥१६७

यत - जह जह बहुस्सुउं समउय । सीतगण
पपरिवुडोअ ॥ अविसार सोय पवपणे । तह
तह सिद्धत पडिणीउं ॥ १ ॥

जावार्थ - जेम जेम बहुश्रुत-घणा शास्त्र जेणे सा-
दिया ठे एवो, अथवा जेणे घेणो श्रुतनो अच्युत
हो ठे एवो, तथा घणा अज्ञानी लोकोने समत
(इष्ट) एवो, वली शिष्यना समूहवडे (घणा साधुना
दरेदारे) पररेलो ठे, उता पण जो ते साधुना हृदयमा
शास्त्र रहस्यनो प्रवेश न थगथी कोरोने कोरो रह्योतो
“ चक्रवर्तिनी खीरमा चाटवो (तावितो) पड्यो
तोपण गीरनो स्वाद न पामे ' तेम वली जेम “ न
मा कठोर पथरो जेदाय नहि, पाणी अदर पेसी
नहि नहि ” तेम शास्त्र वाचे पण तेनो रहस्य पामी
नहि, (एटजे अनुजग रहिन) ते सिद्धातनो
जाणवो मनसब के तत्वज्ञाननो अनुजगी थोरु

જાણ્યો હોય પણ જ્ઞાનથી થતો જ્ઞાન તેણે મેઢ્યાં,
મોહમાર્ગનો આરાધક જાણ્યો અને વધુશ્રુત કરાંત
જ્ઞાનનો જ્ઞાન ન મેલવ્યો (ન પામ્યો) તે વિરાધક જાણ્યો

શરણાગતનું શિર જે છુણે, તે લેંવાયે પાતક ઘણે,
તિમઆચારજ પણ જાણ્યો, ઉસૂનાવી મન આણ્યો.

યતઃ—જહ સરણમુગયાણ । જીવાણિ
કિંતણ સિરે જોત્ત ॥ એવ આયરિતિ વિહુ
ઝસ્સુત પત્રવિંતોઞ્ચ ॥ ૧ ॥

જાગ્યાર્થ—જયજીત પ્રાણી શરણાગત થયો.
શરણે ન રાખતા તેજ માણસનું જેમ, ગણુ કોપે,
દેશના દેનાર ઝત્સૂત્ર (સૂત્ર વિરુદ્ધ) પરુપણા
આચાર્ય પણ તારવાને વઢલે વૂડાવનાર અને અનત
અમણમાં નાંખનાર જાણ્યો કોઈપણ માણસ
તથા યુનેદ્દગાર થવાથી, યા સવલ માણસથી
ઘચાવ સારુ ઝત્તમ માણસના શરણે જાયઢે, ને તેજ
ણસ પોતાનું જ્ઞાન ખૂલી તે શરણાગતનું જ માથું
નાણે સો “ જેની યાડ તેની ધાડ ” એ ન્યાય થાય,
કોઈક પ્રાણી સંસારદાવાનસથી વચયા સારુ
ચાયેનું નામ સાજણી તેની પાસે જઈને ધરજ કર
દે જગવનું! સંસારદાવાનસથી મને શીતલ કરો.

सन्मार्ग वताडो, त्यारे आचार्ये ते जोळाजीवने सन्मा
र्गना वदले उन्मार्ग वताडी, पोताना वाढामा दाखव
करवामाटे लाखचमा नाखी देवाधिदेवनो रस्तो न
वतावता सूत्रविरुद्ध परूपणा करेके हु कहु तु तेम कर
एस वतावी सम्यक्त्वना वदले मिथ्यात्वमा नाखी धर्म-
रूप मस्तक ठेदी नाखे तेवा आचार्यनो सग कदी
करवो नहि

तो गुरुनामेशु राचीए, साधु सुगुरुना गुण वाचीए,
गुरुनोप्याथी बीहे जेह, साचा साधु न मुक्ते तेह ॥१७०॥

साचे क्रिया, साचे सहक साचे दया,

साचे उगमते सूरि ॥१७१॥

एटखा सगी,

जाणवा ॥१७२॥

॥१७३॥

सन्मार्ग वताडो, त्यारे आचार्ये ते जोळाजीवने सन्मा
र्गना वदले उन्मार्ग वताडी, पोताना वाढामा दाखव
करवामाटे लावचमा नाखी देवाधिदेवनो रस्तो न
वतावता सूत्रविरुद्ध परूपणा करे के हु कहु तु तेम कर
एस वतायी सम्यक्त्वना वदले मिथ्यात्वमा नाखी धर्म-
रूप मस्तक ठेदी नाये तेवा आचार्यनो सग कदी
करवो नहि.

॥ गुरुनामेशु राचीण, साधु सुगुना गुण वाचीण,
रुनोप्याथी धीहे जेह, साचा साधु न मुक्ते तेह ॥१७॥
साचे समकित साचे क्रिया, साचे सदुरु साचे दया,
साधु कहे ते माचा सूरि, ते वदु उगमते सूरि ॥१८॥
दूना नवा तणी नानगी, ए देग्याडी पट्टा खमी,
जो जे दीसे मत नवनया, ते पण सूत्रविरुद्धजाणवा ॥१९॥
गद्याचार तणी चौपाइ, गाथा एकसो तिटुतेर थइ,
इ सांजगी सोधर्मगद्यनजो, आपमतिनीसगति तजो ॥२०॥
इम जोडने जिगर आण, सूत्र धर्म सवि करो प्रमाण;
अतिनिवेशमनो परिहो, अहंकारेजिमशिवसुखरो ॥२१॥
॥ इति श्री शास्त्रविशारद जैनाचार्य श्री ब्रह्मर्षि
कृत श्री सुधर्मगद्यपरीक्षा मपा

॥ (श्रोता परीक्षानी) सङ्काय ॥

(राग कालगढी)

१

वरसे पुष्करावर्त्त सुमेहा । तत्र पृथ्वी जेदाये नीर ।
 पण एक मगसेलीठ न जेदाय । अति न्हानो ने कठिन
 शरीर ॥ १ ॥ तिम गुरुवचने किमें न जेदाय । जे प्राणी
 होय जारी कर्म । कठ (थुरु) शोष जो अति घपो
 कीजे । तोय न पामे सूधो धर्म ॥ तिम० ॥ २ ॥ वावना
 चदन गध तजीने । कसमल ऊपर माखी जाय ।
 परिमल कमलतणो ठंकीने । नेरुको नित कादव
 खाय ॥ तिम० ॥ ३ ॥ काले कायल गुलियलि कापर ।
 धोलतणो नवि वेत्ते रंग । वायस वान न थाये धोसो ।
 जो नित मोहे यमुना गग ॥ तिम० ॥ ४ ॥ चिगटे कुजे
 जल नवि जेदे । न रदे काणे जाजन नीर । रवि वेग्री
 मूवरु दुण्ण अथो । पान न खदे वसन वरीर ॥ तिम० ॥
 ॥ ५ ॥ मृंग कागडू कण माहे जेदो । पाणी
 अगनि न ठीपे अस्स । जव केसव्या न होये तेंडुज ।
 घग सीगव्या न थाये दस ॥ तिम० ॥ ६ ॥ मृगमद
 अंगर कपूरे मासो । लसण न पामे रुको गध । मूरज
 शशिहर दीयाजोने । किमही नवि देखे जारपंध ॥ तिम०
 ॥ ७ ॥ जायो चढ चोरने न गमे । मेदें जवानो मूर्खी

श्री सुधर्मगद्य परीक्षा (६१)

जाय । खीर खान घृत मीठो जोजन । पेट कूनराने न
समाय ॥ तिम० ॥ ७ ॥ मीठी डाख न वायस चाखे ।
श्वानपुठमी न समी थाय । घ्यावानु वन (करदो),
ऊट चरे नही । अन्याइने न गमे न्याय ॥ तिम० ॥ ८ ॥
साय न सनिपातियो साकर । पापी ने धरमी न सुहाय ।
रुचे नही चपो मधुकरने । घुण नित सूको लाकर
खाय ॥ तिम० ॥ १० ॥ गाम समीप नदी मूकीने । रासन
राखें खरमे थंग । कुलवती कामिनी तजीने । नीच
करे पर रमणी सग ॥ तिम० ॥ ११ ॥ नल फीटीने सेलडी
न थाये । इहु तणे जो बाधे सग । दूध गुलें जो खीर
सींचाये । तोहे मीठो नवि थाय प्रसग ॥ तिम० ॥ १२ ॥
खीर सर्पमुख न हुवे श्मृन । काच कमायो रतन
न होय । खारो न टले समुद्रनो नदीयें । मोटे वरु फन
नीरसज होय ॥ तिम० ॥ १३ ॥ माये मणि नितु वहे
शुजगम । तोहे ते नवि निरविष हुत । रामवणी सेवा
करे हनुमत । खगोटी अधिकोन सहत ॥ तिम० ॥ १४ ॥

(ढाल-श्री सहगुरुवचन करे शु तेहने प राग)

इम लौकिक सन्ध विचारी । लोकोत्तरी सुणजो बात ।
चित्रे ब्रह्मदत्त बहु समजाव्यो । विरतिनणी नवि श्यामी
घात ॥ श्री सहगुरुवचन करे शु तेहने ॥ १५ ॥ महाव

शिष्य जमाञ्जी । तिहुने नत्रि टागो उपदेश । काञ्जिग-
 सूरियो कपिलाटासी । गोसाञ्जो पामशे कजेस ॥ श्री० ॥
 ॥ १६ ॥ विष्णुकुमारना वचन सुर्णने । नमुचि न मानी
 काई सीख । मारणहार उदाई नृनो । चार वरस लगि
 पाली दीख ॥ श्री० ॥ १७ ॥ शिष्य पाचसें केरो नायक ।
 अगारमर्दक नामें सूरि । श्रावक परख्यो अजव्य दया-
 विणुं । निर्गुण जाणी कीधो छूरी ॥ श्री० ॥ १८ ॥ सवेगी
 सावदाचारज । सूत्र विरुद्ध तिणें कखो विचार ।
 नागिल षधव बहु सनजाव्यो । सुमतिण कुगुरु न तज्या
 लगार ॥ श्री० ॥ १९ ॥ शीलसनाइ रिपिये प्रतियोधी ।
 रूपीये नत्रि काळ्यो साक्ष । वरस पचास तरे तप लख-
 णा । तसु फल न थयो एके पाज ॥ श्री० ॥ २० ॥ ईसरने
 मन धर्म न जेयो । रज्जा महासतीने थयो रोग । फासू
 जलथी काया विणसे । इम नामें घाह्या बहु लोग
 ॥ श्री० ॥ २१ ॥ पाजककुमार नेमि जइ उया । कडरीक
 पाह्यो चारिज । कुण्ठ साधें गीरे जइ वया । फजें फेर
 अति थयो विचित्र ॥ श्री० ॥ २२ ॥ सगनि एहने हुति
 रुडी । पुण नत्रि प्रीठ्यो सार विचार । कर्म निकाचित
 जेहने पोते । ते प्रतिरोध न लहे लगार ॥ श्री० ॥ २३ ॥
 दृष्टिरामें नर जे हुए रानो । जे हुइ दोषा अति घण-

घोर । मूढ वचन परमारथ न लहे । विग्रह पनिया वदे
 कठोर ॥ श्री० ॥ १४ ॥ ए चिहुने धर्म कहेवा वेसे । ते
 नवि जाणे आगम रीत । कूरुरदने कपूरज घाले ।
 जे ढदपणने न धरे चित्त ॥ श्री० ॥ १५ ॥ सोह वणिग
 जिम करे कदाग्रह । सूत्र न साचो प्रीठे जेह । लोक
 प्रवाहे मूरु मेढदात्रे । साचो धर्म न जाणे तेह ॥ श्री०
 ॥ १६ ॥ जारी कर्म घणाने ए परें । हलूकर्म प्रीठे तत-
 काळ । सनतकुमार चिलातीनदन । थापसासुत गय-
 सुकृमास ॥ श्री० ॥ १७ ॥ पर्पद पुरुष जोशने कहिवो ।
 धर्म कसो डम आचारग । नढीसूत्रें सीप सजारी ।
 ग्रह कहे ज्यो ज्यो मनरग ॥ श्री० ॥ १८ ॥

॥ अथ श्री गीतार्यावबोध-कुलकम् ॥

॥ देशी-सलोहानी ॥

॥ नेमजी केरो कहु सलोहो, एक विचेथी सांजळो लोको ॥

अथवा पञ्चाद उद्

चीर जीणटह दुप सहतर, निरतो वरते धर्म निरतर ।

तेहतणो विछेड पयपे, आगम वयणथकी नविकपे ॥ १ ॥

पचमकाले पढ्या प्रवाहे, केड कुशुन जण जणने वाहे ।

वाप्या क्रोध खोनकलोव, अविधिनेत्रि कीधो हसमोस ॥ २ ॥

आरूपमुद् परिगद् ममता, मडी बटु बीसे गुण गमना ।
 युगविपुनुजवज्रगुरुजिमरहिपे, अविधिमूलपदेखोपरुहीये ।
 निगिनविज्ञानेमूषो धर्म, काचरतनमिलियाजिमनर्म ।
 पारव जिम परलीने लीजे, धर्मतणो पण ठेदन कीजे ॥४॥
 रूणे कुपगे कठमस सागो, पीतनने मूले काइ मागो ।
 उइप जेम तट जप्त पिय ठंडे, जेता डोहे उइस म मडे ॥५॥
 जे अजाण तसु सग न कीजे, गइरि पुठे केम तरीजे ।
 अंध अजाणपयकिमदाखे, तिमसुगुरुविण धर्मकृणजाखे ।
 अचूह पइद तूने रयधार, लोरुमांदि पण इसो विचार ।
 रोग अजाणये उलथ कहे, रूपिहत्याकज ते नर खहे ॥६॥
 इसो जाणि परखी छोजाण, धर्मतणो जिमखहो प्रमा ।
 शब्द जेद जाणे जे अर्थ, ते गीतारथपदे समर्थ ॥७॥
 आगम योख्यो शब्दविचार, दसम अगे जाणो स ।
 तसु विशेष अनुयोगदुगार, जाणीलेजोआगम ।
 नाम पमुहपद जाणे पनर, कून् सत्यपद खहे ५-
 कून् अर्थ कहे जाणतो, अजिनिरेसि जव जमे ।
 एह जेदनिरतानविजाणे, ते अजाण किम ।
 दृष्टिराग वपजे प्रतीत, धर्मतणी जजना तहु ।
 नेमीविणु परधन व्यवहार, परप्रतीति तिम ।
 आपणजाणपणो इणकारण, चरणमूल समरथ

क्रियावत पाहेंगीतारथ, अधिको जविषणतारणसमरथ ।
 धीर प्रकास्यो पचम श्रगे, जोइलेउयो ठे चठनगे ॥१३॥
 करं क्रिया मत्य नवि जाणे, आपण ठदे सूत्र वखाणे ।
 देसथकी आराधक कहिये, तासु सगेधर्मनजना लहिये
 जाणे सत्य कदे जे साचो, क्रियातणी आचरणा काचो ।
 तेहने देसविराधक जाणो, तासुसग गुणहाणि म जाणो ॥१४॥
 एक अजाण क्रियानहुपासे, साधुवेस जिनधर्म विटासे ।
 सोह यान घूडनो घोसे, सर्वविराधक मुनिने तोसे ॥१५॥
 सवेगी गीतारथ साचो, तसुदसण गुरु जाणी राचो ।
 आपण तरे अनेराने तारे, सर्वाराधक धीर विचारे ॥१६॥
 क्षाहीन रिगिया आनंघर, मनी मूढ मुसैं सेयवर ।
 अररे मूढतें किरिया न होय, विणु मूढे नरूडास मजोय
 नापायण न सस्योपायोण, जाइसरण सुयनाणिविहीण ।
 इमअदत्त अनुमन जे पीजे, इणि चोरी कांइ काज नसीजे
 पुस्तक पांचो पत्र विनाभे, आपण ठदे मन उद्वहले ।
 एटीपाता गुप्ता अधिकारि, कहो कवणपरि प विचारि ॥१७॥
 जेमुपुष्टि नृपणे मादीधो, चवसजाणितेणे मन टव फीधो
 ताउ ताण जाणो अचराय, धमणोपासक घोड्यो राय ॥
 आगम नदतें गेगी वरमे, धीर पती अमोया मनइये ।
 गणि विरहिये तेच पयटे, अचरादे उस्तग न पडे ॥१८॥
 आगमजणियाता परिकेही, पुस्तकरिणु जपता किम नेही

मुनिसमीपे पृथ्वासेयसता, अत्रधे नहु जाण्याश्रुन जणता ॥
 उदेशादिक क्रिया विशेष, वायण तयणतर सविसेप ।
 फासग्रहण पूजक प कीजे, इम आगम अनुजोग सहीचे ॥
 जो इणेशिधि आगम जणिये, तो निश्चे मुनि जणतागणिये ।
 श्रुत आराधी पद्दोचे पार, चोये अगे ठे श्रुन अधिकार ॥
 जिहने जे आद्यो अधिकार, ते जजतो नहु सदे धिकार ।
 इम उगी उपराठा चाखे, साज जेम चिरकाज ते सादे ॥
 पीपझी बाधी कांड तुम्हे नाणो, ज्यामेवक त्या राय म ३
 साधुसमीपे सजसि श्रुत अर्थ, आत्रक बोदया तरण सा
 अमुष्यो अदीनो अजाण्यो, जणजणसाखे अर्थवखाण्यं
 ते नर दुस्ये वहुछ ससारी, पंचमअगे खेहु विचारी ॥
 जे आगम जयवता सपइ, तासु जाय सजसि मन कप
 अविधिजणी कूडो जेजाखे, विहुमाहि जव एक नराखे ।
 जे निय ठढ पडे नहु पासे, वसे सुगुरु गीतारथ पासे ।
 पंचमहृष्यनिरता पाखे, झानतणी आशातन टाखे ॥३६॥
 सुगुरु सग सजसि सरेगी, विधिशुं श्रुत जणीठे अनुयो
 गीतारथ पदरी आराधे, निश्चे ते परमपद साधे ॥३७॥
 कलश-इम आगमराणी जरियण जाणी, सरेगी
 गीपथ्य पद । सूत्रारथ साचो सजसि राचो, जिणधर्म
 जेम छहो सुद ॥ ३७ ॥
 ॥ इति गीतार्थ पदाराधोप कुलकम् ॥

॥ અથ શ્રીવિજયદેવસૂરિકૃત સદ્યાય ॥

॥ ધ્યાતી સત્ છૂરે કરીય ॥ ૧ ॥ દેશી ॥

શ્રી જિજ્ઞેશ્વર પય નમી, કહિમ્યું સૂત્રાચાર, એક મને
 જે કરતાં સદી, જાડ સદિયે હો જવસાગર પાર ॥ ૧ ॥
 સૂત્ર તદ્વત્ત કરી સદ્દેહો ॥ મત રાથો હો ગાડરીય પ્રવાહ;
 કુમનિ કદાપદ્ ગદગો, આલોચો હો નિજ હીયડામાંદ
 ॥ સૂત્ર ॥ ૨ ॥ સૂત્ર ત્રિરુદ્ધ જે દ્વાવિષો, પાસધ્યાની
 રીતિ ॥ તે સાનહીને ટાઢજો, જિનશાસને હો ઠે જેદને
 પ્રીતિ ॥ સૂત્ર ॥ ૩ ॥ શીલવની રાજોગતી, સકા
 મદાપાપાર, સાધુ ન પંદે તેદને, આરાધે હો કાંડ
 અનિનાર ॥ સૂત્ર ॥ ૪ ॥ પટિકમળામાઝિ કિમ કરે,
 માધુ દેવી આપાર, ટાપ્યા વાડ ટોનો તુમે, ણનો પટિ-
 યો હો ગઢાપાર ॥ સૂત્ર ॥ ૫ ॥ યદુ દેવીની ધુડ્ બહી,
 અપદ્ મામે જોપ, નિજે ઠપાધ્રમે જેરદે, જિનશામની
 હો માધુ ન હોય ॥ સૂત્ર ॥ ૬ ॥ દેવીનો વાઠસગ્ગ
 કરે, માં ચિંતે નજાર, અન્ય તિનટ્રી અપારે, જીમાટે
 હોય વજપ આપાર ॥ સૂત્ર ॥ ૭ ॥ કદુ છોશારપિ
 વાઠમાગ, ગમે જિનજા આપ, સુમામે સુવદાપિની,
 ૭૬૬ સજિવાહો સેવ રેવી સુત્રાપ ॥ સૂત્ર ॥ ૮ ॥ પટિ-
 કમળે આપોરે, જે વાંક જતો મિત્રાન, જો તિદા

॥ सूत्र० ॥ १७ ॥ खोटे मूखमे मठपती, लोक मुसे
नितदीप्त, ते हित कारण में कछो, मत आणो हो
कोइ मनमें रीत ॥ सूत्र० ॥ १८ ॥ गद्याचार अनेक ठे,
ते जाणे सटु कोइ, श्री जिन सूत्र आराधज्यो, जीम तु-
मने हो अविचल सुख होइ ॥ सूत्र० ॥ १९ ॥ श्री विजय
देवसूरी इम कहे, पाखो आगम प्रमाण, सूत्र विरुद्ध
ठाहज्यो, जीम पामो हो शिवपुर ठाण ॥ सूत्र० ॥ २० ॥

इति सातिशय शक्तिधारक श्रीमद्विजय-
देवसूरीणा विरचिता स्वाध्यायैक-
विंशतिका ॥ भेषसे जवतु ॥

॥ दृष्टिराग कदाग्रह परिहार हिनशिखा ॥

॥ राग प्रजाती ॥

दृष्टिरागे नरि खागीये, वल्ली जागीये चित्ते ॥
मार्गीय शीघ्र क्षानीतणी, दठ जागीये नित्ये ॥ १ ॥
जे ठता दोष देग्ये नहि, जिह्वा जिह्वा अति रागी ॥
दोष अठता पण दाखवे, जिह्वाची रुचि जागी ॥ २ ॥
दृष्टिरागे चले चित्तघ्नी, फरे नेत्र विकरासे ॥
पूर्व उपकार नु साजरे, पमे ॥ ३ ॥
॥ १ ॥ ॥ १ ॥

જિન કરી જગજને આદર્યો, હ્રદા મોહ અતિ ધૂનો ॥૪॥
 રુદ્ધિ જઠાર રમણી તજી, તજી આપ મતિ રાગો ॥
 દૃષ્ટિરાગે જમાણી લલ્લો, નથી જગજસ તાગો ॥ ૫ ॥
 ઘણી આચાર્ય સાવચ જો, હુઈ અનત સસારો ॥
 દૃષ્ટિરાગે સમતો પળ ચયો, મદા નિશીથ વિચારો ॥૬॥
 હુણ જિનધર્મ આશાતના, અનાયુ કહે રંગે ॥
 મહુ આગલે જિનપરે, વદીત જગવડ થમે ॥ ૭ ॥
 ગામના નટને મૂર્ખનો, મિલ્યો જેહ્યો જોગો ॥
 દૃષ્ટિરાગ મિલ્યો તેહ્યો, કથક સેવક સોગો ॥ ૮ ॥
 આપણ ગોઠમી મીઠમી, દૃઢીને મન સાગે ॥
 જ્ઞાની ગુરુ પચન રક્ષીયામણા, કટુક તીરસા યાગે ॥૯॥
 દૃષ્ટિરાગે વ્રમ ઉપજે, જ્ઞાન વધે ગુણરાગે ॥
 પદ્મા એક તુમે આદરો, જલો હોય જે આગે ॥૧૦॥
 દૃષ્ટિરાગી કદા મત હુયો, સદા સુગુરુ અનુમરજો ॥
 ધાચક જશવિજય કહે, હિત શિલ્પ મન ધરજો ॥૧૧॥

॥ અથ કુગુરુનો રવાધ્યાય ॥

॥ ઢેહો નાજી ॥ એ વેશી ॥

શુદ્ધ સવેગી કિરિયા ધારી, પળ કુટિલાઈ ન મૂકે ॥
 ઘાણ પ્રકારે કિરિયા પાસે, અચ્ચતરથી ચૂકે ॥ ૧ ॥

कपटी कहिया एह जिणदे, दुष्टनु नाम न लीजे ॥ ए
 आकर्णी ॥ पीक्षा कपडा खजे धावली, काख देखाडी
 घोले ॥ तरुणी सुदर देखी विशेषे, पुस्तक वाचवा
 खोले ॥ क० ॥ २ ॥ पैडा देखी काढे पडघो, पडघा
 मान करावे ॥ खाजा उहोरे खात करीने, पूरीने बोनि
 रावे ॥ क० ॥ ३ ॥ ज्ञान मिषे उपदेश दइने, सूक्ष्म
 परिग्रह राखे ॥ ए कपटीनु नाम न लीजे, इम उत्सूत्र
 जे जाये ॥ क० ॥ ४ ॥ ताज कूटवा साये हींडे, आ-
 तिका ठे दश वार ॥ यात्राने मिष एणी परे विचरे,
 छूर रखा आचार ॥ क० ॥ ५ ॥ पाशेर घीथी करे पारण,
 बली खावे अश्वशेर ॥ तोही ताजा इणिपरें बोले,
 उपवासे आवे फेर ॥ क० ॥ ६ ॥ बगझानी परें पगला
 माडे, आहु डोढु जोवे ॥ महिखा साये बोले मीठु,
 साधुवेप बगोवे ॥ क० ॥ ७ ॥ आचारागे बखनो जारयो,
 श्रतने मानो पेने ॥ तेतो मारग छूरे मूम्यो, कपडा रंग
 हेतें ॥ क० ॥ ८ ॥ बाजीगर जेम बाजी खेले, धीगरे
 माडी जाल ॥ ते सवेगी सूधामत जाणो, ए सहु आख
 जजाल ॥ क० ॥ ९ ॥ लंचु घर अगोचर होवे, मासक-
 द्य तिहा कीजे ॥ सुख साताये पडिलेहण चाखे, साधु
 जन्म फल लीजें ॥ क० ॥ १० ॥ रात जगावे महिखा

मलीने, गावे गीत रसाल ॥ चार कथाना कर्मज बाधे,
 मनमां थइ उजमाल ॥ क० ॥ ११ ॥ मप्यान्हें महिना-
 ने तेडे, हसीने पूठे जात ॥ अढारमो उपधान बढोतो,
 अम तुम मलशे धात ॥ क० ॥ १२ ॥ तय ते कामिनी
 हसीने बोले, साचु कहो ठो श्याम ॥ गद्ययासी गुरु
 आचीने बढशे, तय तुम जाशे माम ॥ क० ॥ १३ ॥
 नीचु जोइने इणि परें जांले, जणयानो खप कीजे ॥
 नानी वय ठे हजीय तुमारी, एक एक गाथा लीजे ॥
 क० ॥ १४ ॥ घोटकनी परें पथें चाले, शहेरमा नीचू
 जोवे ॥ गरुषरु गाढानी परें चाले, जिनशासनने वगोवे
 ॥ क० ॥ १५ ॥ रुमाल पाठा रुढां वेचे, जूना हाथमा
 फाले ॥ तृष्णा तोये किमहि न मूके, बली जाणे कोइ
 आले ॥ क० ॥ १६ ॥ ठकाय जीवनो दाह करारे, नाम
 ठाम पाप बधावे ॥ आबिल तपनु थोतु राइने, काइ
 अमने बहोरावे ॥ क० ॥ १७ ॥ कदाग्रहगा पहेगा
 व्रतनो, पहेने लागे दोष ॥ मृपावाद तो पग पग बोले,
 तेहनो न करे शोष ॥ क० ॥ १८ ॥ अदत्त वस्तु अजाण
 थइने, साधारण सीरावे ॥ चोथा व्रतनी वात ठे मोटी,
 तेदमा काम जगावे ॥ क० ॥ १९ ॥ विधवा पासं विदु-
 ख थइने, काम कुसंगी मागे ॥ बायसनी परें मैथुन सेरे,

घोषा व्रतने जागे ॥ क० ॥ २० ॥ मैथुन सेवे परिग्रह
मांहे, प्रौढां पातक बांधे ॥ रासजननी परें सोढ्या हींढे,
बली उघाडे खांधे ॥ क० ॥ २१ ॥ उठ अष्टमादिने
अठाइ, नाम धरावे तपसी ॥ महिमा कारण रात्रें खावे,
प्रगटे तव होय हांसी ॥ क० ॥ २२ ॥ नगर पिंडो सीया
पडने विरसज, पासळ्या चढ बेसे ॥ चोराशी गळ
बहोरी खावे, महोटा घरमां पेसे ॥ क० ॥ २३ ॥ मुखें
मुहपती राखी थोले, आंख करे ठे बाखा ॥ मांदो मांहे
साने समजे, आखे करे ठे टाखा ॥ क० ॥ २४ ॥ एकपटी
नो सग निवारो, जेणें ए जेख बगोयो ॥ जेख उघापी
महा ए झूडो, मनुष्य जन्म फळ खोदो ॥ क० ॥ २५ ॥
आदि चकी अरिहत आचारज, उपाध्याय ले साधु ॥
थोले जेखे सद्ग एम थोले, वारुने आराधु ॥ क० ॥ २६ ॥
मूल पथ मिण्याखें चाले, समजतो नदी लेश ॥ जिन
मतनो मारगें ठांमीने, कळहो करे विशेष ॥ क० ॥ २७ ॥
आपमतीनो संग तजीने, साधु बचने रहियें ॥ वार्धा
वाचकजस एम थोले, जिनाइता शिर बहियें ॥ क० ॥ २८ ॥

॥ अथ श्री साधुगुण सध्याय ॥

॥ विनय करीजेरें जवियण जावसुं - ए देशी ॥

॥ पांचे इंद्रीरे अह्निस वस करें, पाले नवविधि

मल्लीने, गावे गीत रसाल ॥ चार कथानां कर्मज बाधे,
 मनमां यइ लजमाल ॥ क० ॥ ११ ॥ मध्यान्हें महिझा-
 ने तेडे, हस्तीने पूत्रे जान ॥ अढारमो लयधान बहोतो,
 अम तुम मल्लशे धात ॥ क० ॥ १२ ॥ तत्र ते कामिनी
 हस्तीने बोले, साचु कहो ठो स्वाम ॥ गठरासी गुरु
 आधीने बढशे, तत्र तुम जाशे माम ॥ क० ॥ १३ ॥
 नीचुं जोइने इणि परें जाले, जणमानो खप कीजे ॥
 नानी वय ठे हजीय तुमारी, एक एक गाथा लीजे
 ॥ क० ॥ १४ ॥ घोटकनी परें पयें चाले, शहेरमा नीचू
 जोत्रे ॥ गरुवरु गाढानी परें चाले, जिनशासनने बगोरे
 ॥ क० ॥ १५ ॥ रुमाल पाठां रुढा वेचे, जूना हाथमा
 फाले ॥ तृष्णा तोये किमहि न मूके, वली जाणे कोइ
 आले ॥ क० ॥ १६ ॥ ठकाय जीवनो दाह करारे, ताम
 ताम पाप बधावे ॥ आगिल तपनु ओतु टाडने, काइ
 अमने बहोरावे ॥ क० ॥ १७ ॥ कदाग्रहमा पहेता
 व्रतनो, पडने लागे दोष ॥ मृपावाद तो पग पग बाजे,
 तेहनो न करे शोष ॥ क० ॥ १८ ॥ अदत्त वस्तु अजाण
 यइने, साधारण सीरावे ॥ चोया व्रतनी वात ठे मोटी,
 तेइमा काम जगारे ॥ क० ॥ १९ ॥ विधवा पासं विदु
 ल यइने, काम कुसगी मागे ॥ बायसनी परें मेथुन सेरे,

चोया वतने जागे ॥ क० ॥ २० ॥ मेथुन सेवे परिपह,
मांहे, प्रौढां पातक बांधे ॥ रासजननी परें लोट्या हींढे,
बली उघाडे खांधे ॥ क० ॥ २१ ॥ उठ अष्टमादिने
अठाइ, नाम धरावे तपसी ॥ महिमा कारण रात्रें खावे,
प्रगटे तव होय हांसी ॥ क० ॥ २२ ॥ नगर पिंडो लीया
पडने विरलज, पासळ्या थड बेसे ॥ ओराशी गळ
बहोरी खावे, महोटा घरमां पेसे ॥ क० ॥ २३ ॥ मुखें
मुहपत्ती राखी बोले, आंख करे ठे बाळा ॥ मांदो मांदे
साने समजे, आखे करे ठे टाळा ॥ क० ॥ २४ ॥ एकपटी
नो संग निवारो, जेणें ए जेव बगोयो ॥ जेख उषापी
महा ए झुडो, मनुष्य जन्म फळ खोयो ॥ क० ॥ २५ ॥
आदि यकी अरिहत आश्वारज, उषाण्या ने साधु ॥
धोळे जेखे सद्गुणम बोळे, वाहने आराधु ॥ क० ॥ २६ ॥
मूल पथ मिथ्याखें चाले, समजतो नदी लेश ॥ जिन
मतनो मार्ग ठांमीने, कलहो करे विशेष ॥ क० ॥ २७ ॥
आपमतीनो संग तजीने, साधु बघने रहियें ॥ चार्णा
वाचकजस एम बोळे, जिनाझा शिर बहियें ॥ क० ॥ २८ ॥

॥ अथ श्री साधुगुण सद्याय ॥

॥ तिनय करीजेरे नवियण जावसुं - ए वेशी ॥

॥ पांचे झडीरे अह्निस वस्त करें, पाले नवविधि

(७२) श्री सुधर्मगुण परीक्षा.

तखीने, गावे गीत रसाल ॥ चार कथानां कर्मज बाधे,
 मनमां थइ उजमाल ॥ क० ॥ ११ ॥ मध्यान्हें महिला-
 ने तेडे, हसीने पूठे गान ॥ थदारमो उपधान बहोतो,
 धम तुम मज्जशे धात ॥ क० ॥ १२ ॥ तत्र ते कामिनी
 हसीने बोले, साचु कहो ठो स्याम ॥ गद्ययासी गुरु
 आशीने बढशे, तत्र तुम जाशे माम ॥ क० ॥ १३ ॥
 नीचुं जोइने इणि परें जाले, जणवानो रप कीजे ॥
 नानी वय ठे हजीय तुमारी, एक एक गाथा लीजे
 ॥ क० ॥ १४ ॥ घोटकनी परें पर्थे चाले, शहेरमा नीचू
 जोवे ॥ गरुग्रु गाडानी परें चाले, जिनशासनने बगोरे
 ॥ क० ॥ १५ ॥ रुमाल पाठां रुढा बेचे, जूना हाथमा
 फाले ॥ तृष्णा तोये किमहि न मूके, बली जाणे कोइ
 आले ॥ क० ॥ १६ ॥ ठकाय जीवनो दाह करार, नाम
 ठाम पाप बधावे ॥ आबिल तपनु ओतु राइने, काइ
 शमने बहोरावे ॥ क० ॥ १७ ॥ कदामहंगा पदेना
 बतनो, पढ़ने लागे दोष ॥ मृपावाद तो पग पग बोले,
 तेहनो न करे शोष ॥ क० ॥ १८ ॥ थदत्त दस्तु थजाण
 थइने, साधारण सीरावे ॥ चोथा बतनी बात ठे मोटी-
 तेदमा काम जगावे ॥ क० ॥ १९ ॥ बिधवा पासं नि-
 ल थइने, काम कुसंगी मागे ॥ बायसनी परें मैथुन से

चोपा व्रतने जागे ॥ क० ॥ १० ॥ मैथुन सेवे परिग्रह,
मांसे, प्रौढां पातक बांधे ॥ रासजननी परें सोढ्या हींढे,
बली उघाडे खांधे ॥ क० ॥ ११ ॥ ठठ अष्टमादिने
अठाइ, नाम धरावे तपसी ॥ महिमा कारण रात्रें खावे,
प्रगटे तत्र होय हांसी ॥ क० ॥ १२ ॥ नगर पिंडो लीया
पवने विरलज, पासठ्या थड बेसे ॥ चोराशी गछ
बहोरी खावे, महोटा घरमां पेसे ॥ क० ॥ १३ ॥ मुखें
मुहपती राखी बोले, आंख करे ठे बाखा ॥ मांदो मांढे
साने समजे, आखे करे ठे टाखा ॥ क० ॥ १४ ॥ एकपटी
नो सग निवारो, जेणे ए जेख बगोयो ॥ जेख उघापी
महा ए चूडो, मनुष्य जन्म फळ खोयो ॥ क० ॥ १५ ॥
आदि पकी अरिहत आचारज, उघाध्याय ठे साधु ॥
बोले जेखे सहु एम बोले, वारुने आराधु ॥ क० ॥ १६ ॥
मूल पथ मिथ्याखें चाले, समजनो नही छेश ॥ जिन
मस्तनो मारग ठांमीने, कळहो करे दिशेष ॥ क० ॥ १७ ॥
आपमतीनो संग तजीने, साधु बघने रहियें ॥ वार्णा
वाचकजस एम बोले, जिनाझा शिर बहियें ॥ क० ॥ १८ ॥

॥ अथ श्री साधुगुण सद्याप ॥

॥ रिनय करीजेरं नविषण जावसुं - ए देसी ॥

॥ पांचे इंद्रीरे अ

मलीने, गावे गीत रसाल ॥ चार कथाना कर्मज बाधे,
 मनमां थइ उजमाल ॥ क० ॥ ११ ॥ मध्यान्हें महिना-
 ने तेडे, हसीने पूठे पात ॥ अढारमो उपधान वढोतो,
 अम तुम मलशे धात ॥ क० ॥ १२ ॥ तव ते कामिनी
 हसीने बोले, साचु कहो ठो स्वाम ॥ गठयासी गुरु
 आधीने वढशे, तव तुम जाशे माम ॥ क० ॥ १३ ॥
 नीचुं जोशने इणि परें जाले, जणवानो खप कीजे ॥
 नानी वय ठे हजीय तुमारी, एक एक गाथा खीजे ॥
 ॥ क० ॥ १४ ॥ घोटकनी परें पथें चाले, ^{मायम गाथा} ~~घोटकनी~~ ^{आधारो} ॥ सूर
 जोवे ॥ गरुडगु गाथाजी ॥ ^{आतापना} ~~आतापना~~ ^{उची} कर वे बाढोजी ॥ क०
 ॥ १५ ॥ परपावालेजी मेला कापना, गिरमिर वरसे निरोज
 ॥ ग्रांस मसादिक परिसह अति घणा, सहे ते सा
 ॥ सधीरोजी ॥ क० ॥ १६ ॥ समकित मानसरोवर जित
 ॥ चारित्र्य बनराम वासोजी ॥ तप जप सजम स्वा
 ॥ निरमदा, पाले पाले मनने उद्धासोजी ॥ क० ॥ १७ ॥
 घात्रिस परिसहारे विपमा जे सहे, महीयल करे विहा
 रोजी ॥ खिमाखरुग दोइ मुनिवर कर धरे, उपसम
 रस जमारोजी ॥ क० ॥ १८ ॥ मधुकरनी परें मुनिवर
 गोचरी, विहरे विहरे सुकतो आधारोजी ॥ ते पण
 निरस नें यली, योमनो दीयें दीयें देह आधारोजी ॥

घोषा व्रतने जागे ॥ क० ॥ २० ॥ मैथुन सेवे परिग्रह,
मांहे, प्रौढां पातक बांधे ॥ रासजननी परें सोढ्या हींढे,
बसी उघाढे खांधे ॥ क० ॥ २१ ॥ ठठ अहमादिने
अठाइ, नाम धरावे तपसी ॥ महिमा कारण रात्रें खावे,
प्रगटे तत्र होय हांसी ॥ क० ॥ २२ ॥ नगर पिंडो स्त्रीया
पडने गिरसज, पासळ्या यद् बेसे ॥ चोराशी गळ
बंदोरी खावे, महोटा घरमां पेसे ॥ क० ॥ २३ ॥ मुखें
मुद्दपत्ती राखी घोले, आंख करे ठे बाळा ॥ मांदो मांहे
॥ अंधेरे ठे टाळा ॥ क० ॥ २४ ॥ एकपटी

॥ जेखरे उत्तारो राजा जखरो ॥ जेख उचापी

पचमहाव्रत जे धरे ॥ टाखे पाप अढारोरे ॥ त्रिविध
परिसद जे सदे ॥ नय कटप करे त्रिहारोरे ॥ एहवा
मुनिवर यदिये ॥ जिम सद्दिये जननो पारोरे ॥ केसी
जु परदेशी जिम ॥ जय पन्नां दिये आधारोरे ॥
आवणी ॥ एहवा० ॥ १ ॥ वारे नेदे तप तपे ॥ पाळे
पचाचारोरे ॥ निंदक पूजक सम गिणे ॥ जोस न कदे
जिगारोरे ॥ एहवा० २ ॥ कोइ वेदे पांसखे ॥ चदन
कोइ खगापेरे ॥ विदुपर समता मन धरे, गावता वारे
जापेरे ॥ एहवा० ३ ॥ चाडीत विदु परी आगळा,
दोप राजि छे आहारोरे ॥ संविनाग मुनिने वरे ॥

मलीने, गावे गीत रसाख ॥ चार कथाना कर्मज बाधे,
 मनमां थइ उजमाल ॥ क० ॥ ११ ॥ मध्यान्हें महिखा-
 ने तेडे, हसीने पूठे पात ॥ अढारमो उपधान बहोतो,
 अम तुम मलशे धात ॥ क० ॥ १२ ॥ तव ते कामिनी
 हसीने बोले, साचु कहो ठो स्वाम ॥ गद्यपासी गु-
 आवीने बढशे, तम तुम जाशे माम ॥ क० ॥ १३
 नीचुं जोइने इणि परें जाले, जणवानो खप कीजे
 नानी वय ठे हजीय तुमारी, एक एक गाथा ली
 ॥ क० ॥ १४ ॥ घोटकनी परें पथें चाले, शहेरमा
 जोवे ॥ गरुषरु गाढानी परें चाले, जिनशा-
 ॥ क० ॥ १५ ॥ रुमाल पाठां रुझावने बको
 फाले ॥ तृष्णा तोये जिण्डावने बको
 आले ॥ क० ॥ १६ ॥ तम पाप बधावे ॥
 अमने प्रहारावे ॥
 मननो, पढ़ने ला ॥
 तेहनो न करे शो ॥
 यइने, साधारण ॥
 तेदमा काम ॥
 स यइने, ॥

કપટી કહિયા પદ્ જિણ્દે, દુષ્ટનું નામ ન લીજે ॥ ૧ ॥
 આકળી ॥ પીઝા કપડાં મને ધાઘલી, ફાસ દેલાડી
 ઘોલે ॥ સરુળી સુદર દેખી વિશેષે, પુસ્તક ઘાંચલા
 લોલે ॥ ક૦ ॥ ૨ ॥ પેઢા દેખી કાઢે પઢઘો, પઢવા
 માન કરાવે ॥ મ્યાજા રહોરે સ્વાત કરીને, પૂરીને ઘોમી
 રાવે ॥ ક૦ ॥ ૩ ॥ જ્ઞાન મિયે ઉપદેશ દદને, સૂઝન
 પરિપદ રાવે ॥ ૧ કપટીનું નામ ન લીજે, હમ ઠસૂચ
 જે જાણે ॥ ક૦ ॥ ૪ ॥ તાઝ કૂટલા સાયે હીંદે, શ્રા-
 તિલા ઠે વશ પાર ॥ યાત્રાને મિય ણળી પરે વિચરે,
 હૂર રહ્યા આચાર ॥ ક૦ ॥ ૫ ॥ પાશેર ધીમી થરે પારણું,
 પપી ત્યારે અધશેર ॥ તોહી સાઝા હિણિપરે ઘોલે,
 ઇપગામે ધાવે ફેર ॥ ક૦ ॥ ૬ ॥ ઘગજાની પરે પગજા
 માટે, ધ્યાહુ ઢોહુ જોવે ॥ મદિજા સાયે ઘોલે મીઠું,
 સાપુલેવ ઘમોવે ॥ ક૦ ॥ ૭ ॥ જ્યાતારામે વસનો જાંવો,
 શ્વેતો માતો વેમે ॥ તેતો મારગ હૂરે મૂલ્યો, કપટી રંગ
 દેમે ॥ ક૦ ॥ ૮ ॥ ધાતીગર જેમ ધાતી મેલે, ધીપરે
 માંડી જાણ ॥ તે મવેમી મુખામગ જાવો, વસદુ જ્યાજ
 જનાવ ॥ ક૦ ॥ ૯ ॥ ઠંચુ પર નરોપર ૧૧
 હા તિદાં કીમે ॥ મુગ સાગરે પરિહરુદ
 ડન્ત કણ લીમે ॥ ક૦ ॥ ૧૦ ॥ રાત ૧,

कपटी कहिया यह जिणदे, दुष्टनु नाम न लीजे ॥ ए
 आकर्णी ॥ पीला कपडा खजे धावली, फाख देखाडी
 घोले ॥ तरुणी सुंदर देखी विशेषे, पुस्तक वाचना
 खोले ॥ क० ॥ २ ॥ पेंढा देखी काढे पडघो, पढघा
 मान करावे ॥ खाजा गहोरे खात करीने, पूरीने वोन्
 रावे ॥ क० ॥ ३ ॥ ज्ञान मिषे उपदेश दइने, सूक्ष्म
 परिग्रह राखे ॥ ए कपटीनु नाम न लीजे, इम उत्सूत्र
 जे जाते ॥ क० ॥ ४ ॥ ताज कूटवा सार्थे हींडे, आ-
 विका ठे दश चार ॥ यात्राने मिष एणी परें विचरे,
 छूर रह्या आचार ॥ क० ॥ ५ ॥ पाशेर घीश्री करे पारण,
 घली खावे अधशेर ॥ तोड़ी ताजा इणिपरें घोले,
 उपयासे आवे फेर ॥ क० ॥ ६ ॥ वगझानी परें पगळां
 माडे, थ्याडु डोडु जोवे ॥ महिखा सार्थे घोले मीठु,
 साधुवेप वगोवे ॥ क० ॥ ७ ॥ आचारागे वस्त्रनो चारयो,
 श्वेने मागो पेने ॥ तेतो मारग छूरें मूसयो, कपडा रंग
 हेने ॥ क० ॥ ८ ॥ बाजीगर जेम बाजी खेले, धीरे
 माडी जाख ॥ ते सप्रेमी सुधामत जाणो, ए सहु आख
 जजाख ॥ क० ॥ ९ ॥ उचु घर थगोचर होवे, मासक-
 दन तिहा कीजे ॥ सुग्य सातार्थे पडिखेइण चाले, साधु
 जन्म फल लीमें ॥ क० ॥ १० ॥ रात जगावे महिखा

जिन करी जगजने आदर्यो, इहा मोह अति धूनो ॥४॥
 रुद्धि जडार रमणी तजी, जजी आप मति रागो ॥
 दृष्टिरागे जमाखी लक्षो, नयी नरजल तागो ॥ ५ ॥
 घखी आचार्य सावय जे, दुउं अगत ससारो ॥
 दृष्टिरागे समतो पण ययो, महा निशोथ रिचारो ॥६॥
 हुण जिनधर्म आशातना, अनाएयु कहे रगे ॥
 महु आगळे जिनपरे, वदीन जगपइ अगे ॥ ७ ॥
 गामना नटने मूर्यनो, मिढयो जेहयो जोगो ॥
 दृष्टिराग मिढयो तेहयो, कथक सेवक लोगो ॥ ८ ॥
 आपण गोठनी मीठनी, हठीने मन लागे ॥
 ज्ञानी गुरु उचन रखीयामणां, कटुक तीरसा यागे ॥९॥
 दृष्टिरागे भ्रम उपजे, ज्ञान वधे गुणरागे ॥
 एहमा एक तुमे आदरो, जसो होय जे आगे ॥१०॥
 दृष्टिरागी कदा मत हुयो, सदा सुगुरु अनुमरजो ॥
 वाचक जशविजय कहे, हित शिख मन धरजो ॥११॥

॥ अथ कुगुरुनो रवाध्याय ॥

॥ ठेडो नाजी ॥ ए देशी ॥

शुद्ध सवेगी किरिया धारी, पण कुटिलाइन मूके ॥
 घाह प्रकारे किरिया पासे, अच्यतरपी चूके ॥ १ ॥

कपटी कहिया एह जिणदे, दुष्टनु नाम न लीजे ॥ ए
 आकर्णी ॥ पीछा कपडा रखे धावली, फाख देखाडी
 बोले ॥ तरुणी सुंदर देखी विशेषे, पुस्तक वाचवा
 खोले ॥ क० ॥ २ ॥ पेंडा देखी काढे पडघो, पढधा
 मान करावे ॥ खाजा पहोरे खात करीने, पूरीने बोन
 रावे ॥ क० ॥ ३ ॥ ज्ञान मिषे उपदेश दइने, सूक्ष्म
 परिग्रह राखे ॥ ए कपटीनु नाम न लीजे, हम उत्सूत्र
 जे जाये ॥ क० ॥ ४ ॥ ताज कूटवा साथे होंडे, आ-
 तिका ठे दश चार ॥ यात्राने मिष एणी परे विचरे,
 छूर रखा आचार ॥ क० ॥ ५ ॥ पाशेर धीश्री करे पारणु,
 घसी खावे अधशेर ॥ तोही तात्रा इणपरें बोले,
 छपवासे आवे फेर ॥ क० ॥ ६ ॥ बगजानी परें पगला
 माडे, आडु डोडु जोवे ॥ महिषा साथे बोले मीठु,
 साधुवेप बगोवे ॥ क० ॥ ७ ॥ आचारागे बखनो जारयो,
 श्रुतने मागो पेने ॥ तेतो मारग हूरें मूर्यो, कपडा रंग
 हेने ॥ क० ॥ ८ ॥ बाजीगर जेम बाजी खेले, धीरे
 माडी जाख ॥ ते सवेगी सूधामत जाणो, ए सहु आख
 जजाख ॥ क० ॥ ९ ॥ लंचु घर अगोचर होवे, मासक-
 हर तिहा कीजे ॥ सुख सातारें पडिलेहण चाखे, साधु
 नम फल लीजें ॥ क० ॥ १० ॥ रात जगावे महिषा

(૩૦.) શ્રી સુધર્મગણ પરીક્ષા.

જિન કરી જગજને આદરો, ઇન્દ્ર મોદ અતિ ખૂનો ॥૪॥
રુઝિ જઠાર રમણી તજી, જજી આપ મતિ રાગો ॥
દૃષ્ટિરાગે જમાણી લક્ષ્મી, નથી જવજસ તાગો ॥ ૫ ॥
ઘણી આચાર્ય સાવધ જે, દુર્ગ અનત સસારો ॥
દૃષ્ટિરાગે સમતો પણ થયો, મદ્દા નિશીથ વિચારો ॥૬॥
હુપ જિનધર્મ આશાતના, અનાદ્યુ કહે રમે ॥
મદ્દુ આગળે જિનપરે, વદીત જગવડ થયે ॥ ૭ ॥
ગામના નટને મૂર્ખનો, મિથ્યો જેન્દ્રો જોગો ॥
દૃષ્ટિરાગ મિથ્યો તેદ્રો, કયરુ સેવક લોગો ॥ ૮ ॥
આપણ ગોઠની મીઠની, હઠીને મન લાગે ॥
જ્ઞાની ગુરુ વચન રહીયામણા, કટુક તીરસા વાગે ॥૯॥
દૃષ્ટિરાગે વ્રમ ભવજે, જ્ઞાન વધે ગુણરાગે ॥
પદ્મમા એક તુમે આદરો, જણો દોય જે આગે ॥૧૦॥
દૃષ્ટિરાગી કદા મત હુયો, સદા સુગુરુ અનુસરજો ॥
વાચક જશવિજય કહે, હિત શિલ્પ મન ધરજો ॥૧૧॥

॥ અથ કુગુરુનો રવાધ્યાય ॥

॥ ઘેડો નાજી ॥ ૫. વેશી ॥

શુરુ સવેગી કિરિયા ધારી, પણ કુટિલાઈ ન મૂકે ॥
વાદ્ય પ્રકારે કિરિયા પાલે, અચ્ચતરથી ચૂકે ॥ ૧ ॥

कपटी कहिया एह जिणदे, दुष्टनुं नाम न खीजे ॥ ए
 आकणी ॥ पीछा कपडा सजे धावली, काख देखाडी
 घोले ॥ तरुणी सुंदर देखी विशेषे, पुस्तक वाचवा
 खोले ॥ क० ॥ २ ॥ पेंडा देखी काढे पडघो, पढघा
 मान करावे ॥ खाजा गहोरे खांत करीने, पूरीने वोन्
 रावे ॥ क० ॥ ३ ॥ ज्ञान मिपे उपदेश दइने, सूक्ष्म
 परिग्रह राखे ॥ ए कपटीनु नाम न खीजे, इम उरसूत्र
 जे ज्ञापे ॥ क० ॥ ४ ॥ ताज कूटवा साथे हींडे, श्रा-
 तिका ठे दश वार ॥ यात्राने मिप एणी परे विचरे,
 दूर रघा आचार ॥ क० ॥ ५ ॥ पाशेर घीश्री करे पारण,
 घसी खावे अधशेर ॥ तोही ताजा इणिपरें वोले,
 ठपगसे थावे फेर ॥ क० ॥ ६ ॥ बगझानी परें पगलां
 भाडे, आडु डोडु जोवे ॥ महिषा साथे वोले मीलु,
 साधुवेप वगोवे ॥ क० ॥ ७ ॥ आचारागे बल्लनो जारयो,
 श्वेनने मानो पेने ॥ तेतो मारग दूरें मूसयो, कपडा रंग
 हेने ॥ क० ॥ ८ ॥ बाजीगर जेम बाजी खेले, धीररे
 माडी जाख ॥ ते सवेगी सुधामत जाणो, ए सहु थाख
 जजाख ॥ क० ॥ ९ ॥ लजु घर अगोचर होवे, मासक-
 टा तिहा कीजे ॥ सुख साताये पडिलेइण चाखे, साधु
 जन्म फल खीजे ॥ क० ॥ १० ॥ रात जगावे महिषा

જિન કરી જગજને આદર્યો, ઇન્દ્ર મોદ અતિ ખૂનો ॥૪॥
 સ્ફુલ્લ જંડાર રમણી સજી, નજો આપ મતિ રાગો ॥
 દૃષ્ટિરાગે જમાણી લણો, નથી નરજલ સાગો ॥ ૫ ॥
 ઘણી આચાર્ય સાવચ જો, હુઝ અનન સસારો ॥
 દૃષ્ટિરાગે સમતો પળ ઘયો, મદા નિજીય વિનારો ॥૬॥
 હુણ જિનધર્મ આશાતના, અનાયુ કંદુ રંગે ॥
 મદુ આગલે જિનચરે, વદીઠ જગવડ અંગે ॥ ૭ ॥
 ગામના નટને મૂર્યનો, મિલ્યો જેદ્યો જોગો ॥
 દૃષ્ટિરાગ મિલ્યો તેદ્યો, કચક સેવક લોગો ॥ ૮ ॥
 આપણ ગોઠની મીઠની, દૃઢીને મન લાગે ॥
 જ્ઞાની ગુરુ પવન રજીયામણા, કટુક તીરસા યાગે ॥૯॥
 દૃષ્ટિરાગે વ્રમ લપજે, જ્ઞાન વધે ગુણરાગે ॥
 પદ્મ પદ્મ તુમે આદરો, નહો દોય જે આગે ॥૧૦॥
 દૃષ્ટિરાગી કદા મત દુયો, સદા સુગુર અનુવરજો ॥
 ધાવક જશવિજય કહે, હિત શિલ મન ધરજો ॥૧૧॥

॥ અથ કુગુરુનો રવાધ્યાય ॥

॥ ટેહો નાજી ॥ ૫ વેશી ॥

શુદ્ધ સવેગી કિરિયા ધારી, પળ કુટિલાઈ ન મૂકે ॥
 ઘાણ પ્રકારે કિરિયા પાલે, અચ્છતરથી ચૂકે ॥ ૧ ॥

કપટી કહિયા પદ્ધ જિણદે, દુષ્ટનુ નામ ન લીજે ॥ ૧ ॥
 આકર્ણી ॥ પીઠા કપડા સજે ધાવણી, કાલ દેલાહી
 ઘોણે ॥ તરુણી સુંદર દેસી વિશેષે, પુસ્તક વાચવા
 લોણે ॥ ક૦ ॥ ૨ ॥ પેઢા દેસી કાઢે પડઘો, પડઘા
 ગાન કરાવે ॥ રાજા રહોરે સ્વાત કરીને, પૂરીને વોનિ
 રાવે ॥ ક૦ ॥ ૩ ॥ જ્ઞાન મિયે ઉપદેશ દઈને, સૂક્ષ્મ
 પરિમિદ રાવે ॥ ૧ કપટીનુ નામ ન લીજે, ઇમ ઇસુ
 જે જાણે ॥ ક૦ ॥ ૪ ॥ તાઝ કૂટવા સાચે હીંદે, શ્રા-
 વિકા ઠે દશ ઘાર ॥ યાત્રાને મિષ પળી પરે વિચરે,
 દૂર રહ્યા આચાર ॥ ક૦ ॥ ૫ ॥ પાશેર ધીમ્રી કરે પારણ,
 પસી સાવે અપશેર ॥ તોહી તાપ્પા ઇણિપરે ઘોણે,
 ઇપવાસે આવે ફેર ॥ ક૦ ॥ ૬ ॥ ઘગણાની પરે પગલા
 માઢે, આહુ ઢોહુ જોવે ॥ મદિલા સાચે ઘોણે મીલુ,
 સાધુવેષ પગોવે ॥ ક૦ ॥ ૭ ॥ આચારાગે વસ્ત્રનો જાંખ્યો,
 શ્રેણે માગો પેને ॥ તેતો મારગ દૂરે મૂસ્યો, કપડાં રંગ
 દેમે ॥ ક૦ ॥ ૮ ॥ યાજીગર જેમ યાજી રોણે, ધીયરે
 માંહી જાણ ॥ તે મયેગી સુધામત જાણો, ૧ સદુ આલ
 જગાવ ॥ ક૦ ॥ ૯ ॥ ઇંચુ પર અગોષર દોવે, માસક-
 હર નિર્દાં કીઝે ॥ મુગ સાગાયે વડિલેદણ આણે, સાધુ
 રૂઝા જણ લીઝે ॥ ક૦ ॥ ૧૦ ॥ રાત જગાયે મદિલા

જિન કરી જગજને આદર્યો, ઇન્દ્ર મોદ અતિ ખૂનો ॥૪૫॥
 રુદ્રિ જઢાર રમણી સજી, જજો આપ મતિ રાગો ॥
 દષ્ટિરાગે જમાણી લલો, નરી જગજજ તાગો ॥ ૫ ॥
 વસી આચાર્ય સાવધ જે, દુર્ગ અનત સસારો ॥
 દષ્ટિરાગે સમતો પણ થયો, સદા નિશીથ વિનારો ॥૬॥
 દુષ્ટ જિનધર્મ આશાતના, અનાયુ કદે રગે ॥
 મહુ આગલે જિનચરે, વદીઠ જગચર થગે ॥ ૭ ॥
 ગામના નટને મૂર્ખનો, મિથ્યો જેદ્યો જોગો ॥
 દષ્ટિરાગ મિથ્યો તેદ્યો, કથક સેવક લોગો ॥ ૮ ॥
 આપણ ગોઠમી મીઠમી, દુઠીને મન લાગે ॥
 જ્ઞાની ગુરુ વચન રક્ષીયામણા, કટુક તીરસા યાગે ॥૯॥
 દષ્ટિરાગે વ્રમ હવજે, જ્ઞાન વધે ગુણરાગે ॥
 પદમા એક તુમે આદરો, જસો દોય જે આગે ॥૧૦॥
 દષ્ટિરાગી કદા મત દુયો, સદા સુગુરુ અનુમરજો ॥
 યાચક જશવિજય કહે, દિત શિવ મન ધરજો ॥૧૧॥

॥ અથ કુગુરુનો રવાધ્યાય ॥

॥ ઘેડો નાજી ॥ ૧ વેશી ॥

શુદ્ધ સવેગી કિરિયા ધારી, પણ કુટિલાઈ ન મૂકે ॥
 ઘાલ પ્રકારે કિરિયા પાલે, અચરતરથી ચૂકે ॥ ૧ ॥

कपटी कहिया एह जिणदे, दुष्टनुं नाम न लीजे ॥ ए
 थाकणी ॥ पीक्षा कपडा सजे धाग्रली, काख देखाडी
 पोखे ॥ तरुणी सुदर देगी विशेषे, पुस्तक वाचवा
 सोखे ॥ क० ॥ २ ॥ पेंढा देगी काढे पडघो, पडघा
 गान करावे ॥ गवाजा उहोरे खात करीने, पूरीने बोनि
 रावे ॥ क० ॥ ३ ॥ ज्ञान निषे उपदेश दइने, सूक्ष्म
 परिग्रह राखे ॥ ए कपटीनु नाम न लीजे, इम ठसूत्र
 जे जाखे ॥ क० ॥ ४ ॥ ताज कूटवा सायें हींढे, श्रा-
 रिवा ठे दश पार ॥ यात्राने निष एणी परें विचरे,
 छूर रखा ध्याचार ॥ क० ॥ ५ ॥ पाशेर घीघ्री करे पारणु,
 पत्री ग्यारे ध्यधशेर ॥ तोही ताजा इणिपरें घोखे,
 छपगामे ध्यावे फेर ॥ क० ॥ ६ ॥ पगझानी परें पगळां
 गाढे, ध्याहुं दोहु जोखे ॥ मदिया सायें घोखे मीनु,
 साधुवेप वगोवे ॥ क० ॥ ७ ॥ ध्याचारामे वस्त्रनो जाग्यो,
 श्रोते मागो पेमें ॥ तेगो मारग छूरें मूसयो, कपडा रंग
 हेमें ॥ क० ॥ ८ ॥ पाजीगर जेम पाजी गेखे, धीपरे
 काढी जाय ॥ ते सवेमी सुधामत जावो, ए सद्गु ध्यात्र
 जजाय ॥ क० ॥ ९ ॥ दंडु पर लगेपर होवे, मातक-
 दस निदी बांजे ॥ मुग्न सागारे वडिखेदुध पाखे, साधु
 वडि लीजे ॥ क० ॥ १० ॥ रात जगावे मदिया